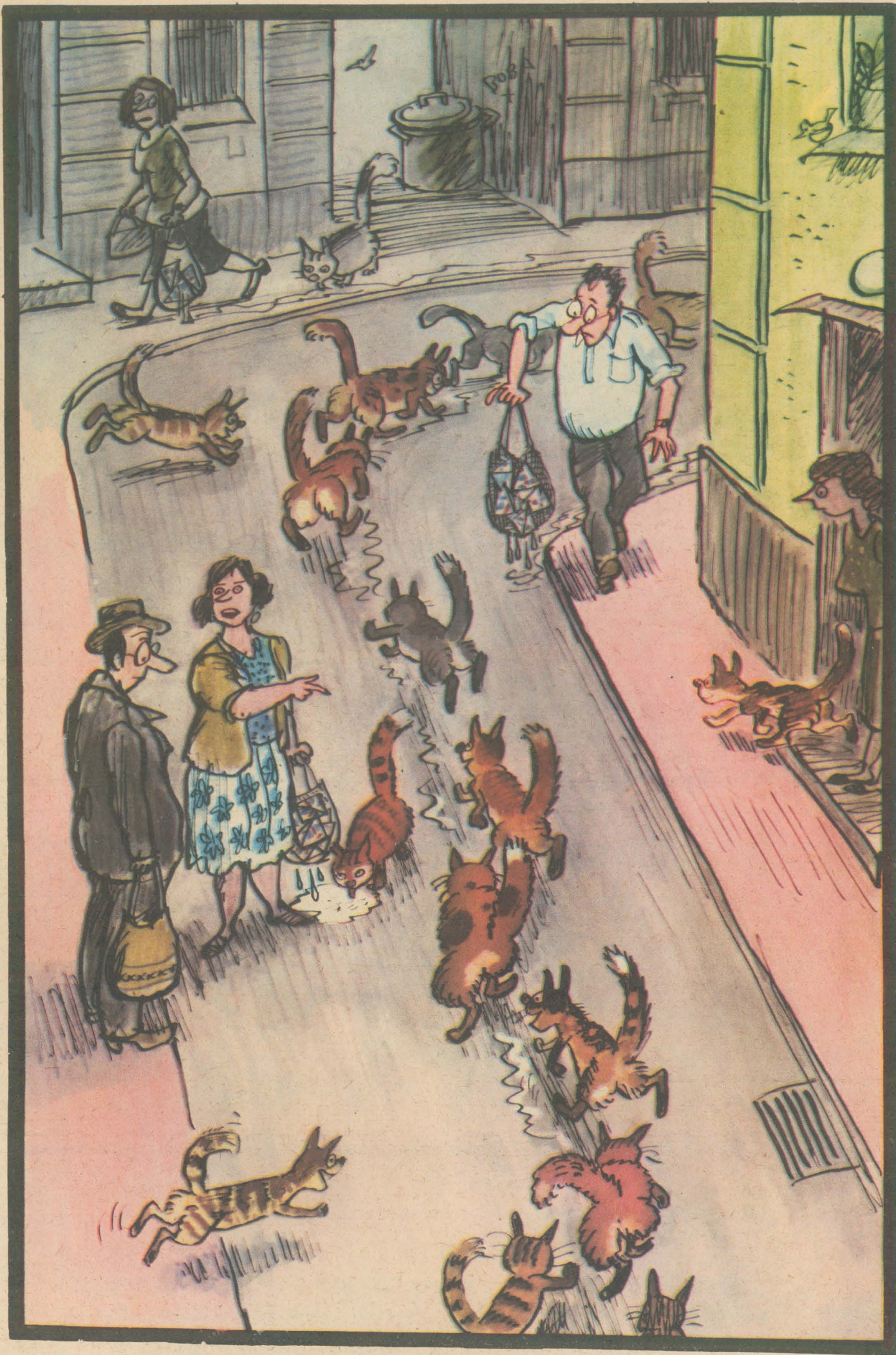

1985

№9

ТРАВЕНЬ

— Ви не підкажете, де тут у вас молочний магазин?
— Ідіть за котами і нікуди не звертайте: вони вас і доведуть до магазину.

Міняйлами митовали

Міняйлами не народжуються. Ними стають. Правда, не завжди добровільно. Працівників виробничого об'єднання «Запоріжбуддеталь», приміром, узятися за це сумнівне діло горе примусило. Повен двір металопрокату, цементу, піску, води, а залізобетонних плит немає з чого робити. Хоч кричи «пробі!» Бо цемент, виявляється, не той — марка не підходить. Арматура великого діаметру. Можна б, звичайно, ліпити і з того, що під рукою. Але ж тоді доведеться перевитрати метал і цемент. Можна б, з іншого боку, не ліпити — а плані?.. От і крутись, як знаєш.

— А давайте спробуємо обміняти! — запропонував хтось із інженерного апарату об'єднання. — Ми комусь, скажімо, — тонну арматури великого діаметру, а вони нам — тонну малого, га?

Ідея видалася хорошою, поки не кинулися втілювати її в життя. Охочих на такий обмін

і вдень зі свічкою не знайдеш. Невигідний обмін. Малий діаметр, виявляється, — дефіцит. Постачальники з ніг збилися, поки підходящого клієнта зуміли підшукати. Але такі знайшли. І обміняли. Раз обміняли, другий... Відтоді, подекуять, відділ постачання в «Запоріжбуддеталі» жартівливо перейменували на відділ обміну.

А куди подінешся? Не мінятимеш — наприкінці року об'єднання лишиться з діркою від бублика. Спочатку обмінювалися з підприємствами Запоріжжя. Кинули клич — відгукнулося управління виробничо-технічної комплектації тресту «Запоріжжівільбуд». Обміняли 10 тонн арматури дрібного сорту за середній. А там виробниче об'єднання «Запоріжзалізобетон» не залишило в біді:

— Тутечки шістнадцять тонн дрібного сорту. Нам женіть навзамін стільки ж великого. А як уже з усіма в Запоріжжі перемилися,

вирішили вийти на обласну орбіту. За добру сотню кілометрів гаяють транспорт, аби обмінятися, скажімо, з мелітопольцями кількома десятками тонн не підходящої арматури на більш підходящу.

— Витрати? — перепитує головний інженер Дмитро Павлович Деньга. — Та біс із ними! Спишуться. А ненароком перевитратимо метал чи цемент — намілять шию. Що гірше?..

Кажуть, постачальники «Запоріжбуддеталі» вже до того набили руку, що можуть обміняти відро звичайнісінького піску на відбірний цемент. Умовлять навіть мертвого. Бо тисячі телефонних дзвінків, десятки листів і кілометри доріг для них — «тьху і розтерти» у порівнянні із загрозю зірвати план.

— Ху-у! Відпочиваємо! — інколи лунає здивоване в конторі об'єднання. Постачальники сідають за столи і витирають спітнілі чуби. Бо металургійний комбінат «Криворіжсталь», де

директором Віктор Дмитрович Гладуш, нарешті змилостивився і надіслав вагончик потрібної арматури дрібного сорту. Того, який він, зрештою, й мусить надіслати. Але це буває так рідко, що подібні події в об'єднанні можуть пригадати хіба ветерани. Тільки наприкінці 1984 року арматури малого діаметру не вистачало близько 800 тонн, зате середнього і великого було з надлишком. Понад усі плани надійшло 450 тонн...

— Ще й носом крутите? — обурюються металурги. — Радійте, що хоч який-небудь метал одержали.

Звичайно, запоріжці й раділи б, коли б не знали, що металурги виготовляють арматуру різного діаметру. І про те, що план по номенклатурі їм доводиться згідно з потребами клієнтів. Проте на Криворізькому металургійному, напевне, сортують отих клієнтів на вигідних і не вигідних. Одним — лише великий діаметр, іншим — і дрібного трішки, і великого стільки ж. Нічого не залишається, як міняти.

І не лише металопрокат. Цемент — теж. Торік в об'єднанні його було з головою — на 340 тонн більше, аніж потрібно. Здавалось би, працюй і підстрибай од радості. Так ні. Постачальники «Запоріжбуддеталі» стрибають по всіх усядах у пошуках тих же клієнтів. Бо Кам'янець-Подільський та Америківський цементні заводи цементом марки 400 обділили об'єднання аж на чотириста тонн. Балаклійський цементно-шиферний комбінат, який очолює Олександр Степанович Жуков, пообіцяв відправити вагон цементу марки 500. Але обіцяного, напевне, три роки доведеться чекати.

— Беріть марки триста та сипте більше — от і заміните дефіцитні марки, — радять балаклійці.

Криворізькі металурги на поради теж не скупі:

— Беріть, що дають, — напучують вони клієнтів, — а там самі розбирайтеся: міняйтеся, не міняйтеся — діло хазайське.

І клієнти беруть. І щороку перевитрачають, скажімо, в одній тільки «Запоріжбуддеталі» по 700 тонн металопрокату. Це — не рахуючи транспортних та інших витрат, пов'язаних з обміном непотрібної металопродукції на потрібну. А якби підрахувати, у що виливається нехлюйське ставлення металургів до виконання плану по номенклатурі в цілому?..

Нам, правда, чим ділом займатися не зовсім з руки. А от товаришам із Міністерства чорної металургії УРСР, думається, — і карти в руки. А заодно — й товаришам із не менше шанованого Міністерства промисловості будівельних матеріалів СРСР, якому підпорядковані згадані тут цементоробні підприємства. Бо ж підраховувати слід, мабуть, не тільки власні прибутки від виконання планів по валу.

В. СУБОТА.

СУЧАСНА КАЗКА

Сидить рибалка на мосту,
Чаклує без увагу...
І — щастя! Рибку золоту
Він витягнув зі ставу!

Вона благе: — Відпусти!
Добуду я для тебе
Усе, чого захочеш ти.
Лише скажи, що треба!

— Влаштуй на базу керувати!
Коли начальством стану —
Все, що не зможеш ти дістати,
Я ще й тобі дістану!

СОРОМЛИВА

«Гандзя любка, Гандзя киця...» —
Ллється пісня дзвінка,
То співає на естраді
Пишнотіла жінка.

А синок пита матусю
(Все він знати хоче!):
— Чом, коли співає тьотя,
Дуже мружить очі?

— То від сорому, дитино, —
Мати промовляє,
Бо вона ту «Гандзя-кицю»
Сорок літ співає.

Степан ГРИЦЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Ждемо виконроба.
— А він де?
— Мабуть, жде нас.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Якби собаки навчилися розмовляти, вони б ще більше кусалися.
- Все життя переходив від слів до діла, але так і не перейшов.
- Якщо вас з ким-небудь плутають, не поспішайте ображатися — може, це комплімент.
- Пам'ятав лише тих, кого не бажав і знати.

- Часом і для життєвого багажу необхідний кваліфікований носій.
- Що важливіше: вчасно почати сміятися чи вчасно перестати?
- Інколи вірши лише тому, чого не розумієш.

Леонід СУХОРУКОВ.

ТАП

ДОПЕКЛИ!

Ще й досі не може прийти до тямів вінницький кореспондент ТАП М. Л. Креймер (вул. Леніна, 22, кв. 5) після того, як покуштував консервованний огірок, добувши його з трилітрової банки з етикеткою радгоспу імені 50-річчя Великого Жовтня «Одеськплодоовочпрому». Консервники так напшигували огірки перцем і оцтом, що ці спеції діють на нашого кореспондента уже впродовж місяця. Вочевидь, одесити ось таким робом значно перевиконали план по оцту й перцю, чого не скажеш про якість їхньої консервації.

УТОЧНЕННЯ ТАП

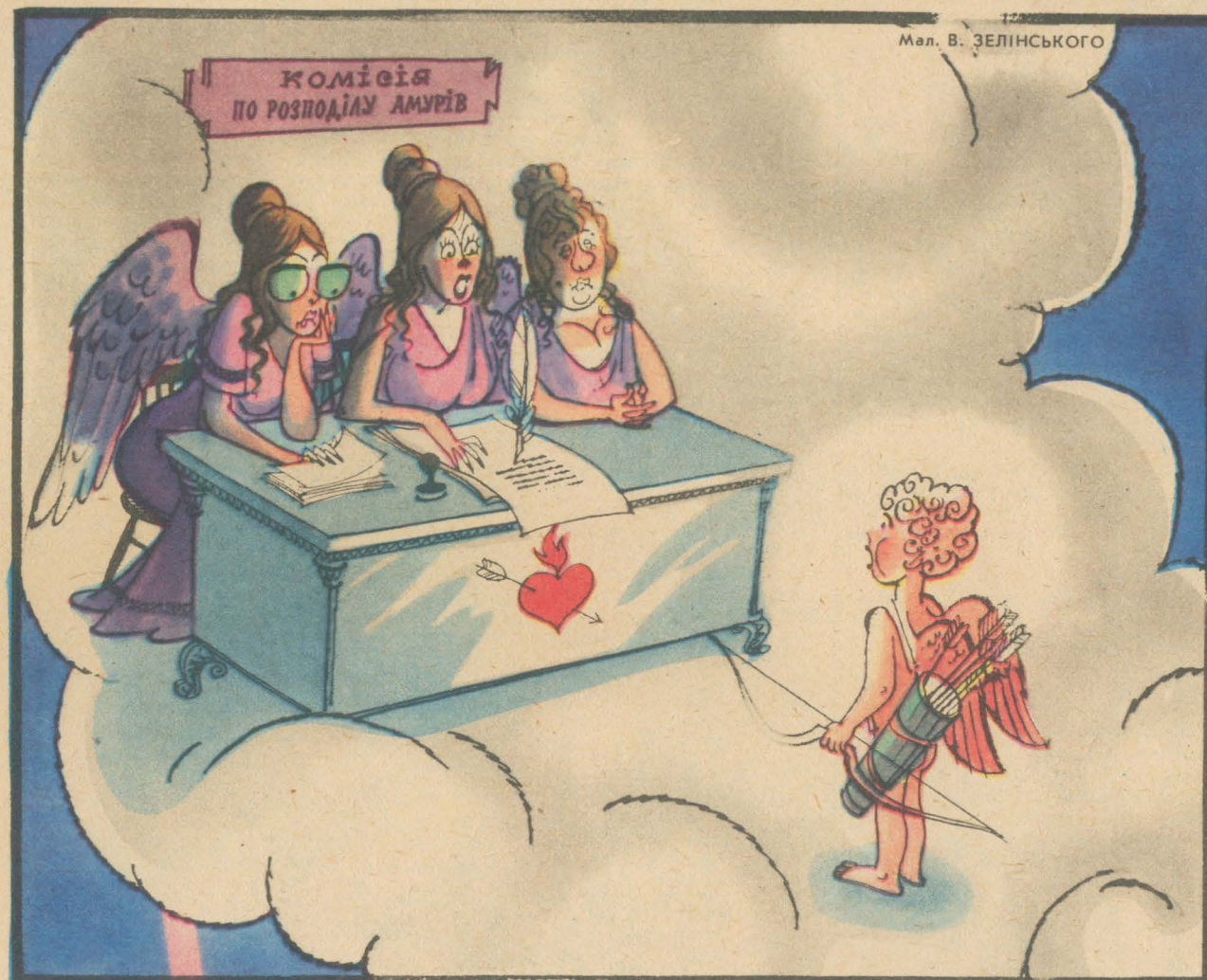
Розповівши нашому кореспонденту про те, що ось уже впродовж кількох років на березі річки Глиниці валяються призначені для будівництва мосту свай, мешканці села Драчинці Кіцманського району Чернівецької області зробили припущення: ці свай залишено, певне, для випробування на морозостійкість. Однак представник райвиконкому у розмові з кореспондентом ТАП категорично заперечив: «Свай проходять перевірку не на морозостійкість, а на стійкість проти гниття». А мешканці тим часом стійко роблять величезні «гаки», щоб перебрисатися через річку.

ЗА ЦІКАВИМ МАРШРУТОМ,

котрий включає Львівську, Тернопільську та Волинську області й охоплює Горохів, Радехів, Лопатин, Броди, Підкамінь, Залозці, пропонує провезти усіх бажаючих мешканець м. Горохова Іван Іванович Смаль. Річ у тім, що вказаний маршрут І. І. Смалья вивчив досконально, оскільки з серпня минулого року й до березня нинішнього цим маршрутом (160 км в один бік!) він їздив одинадцять разів — з надією одержати у відремонтованому вигляді свій магнітофон «Тоніка-310», зданий у Тернопільську телерадіомайстерню, але так його і не одержав.

НОВА ОДИНИЦЯ ВИМІРУ

Як передає наш полтавський кореспондент з Кременчуцького району, тут у місцевому вузлі зв'язку впроваджено нову одиницю виміру часу. За офіційними документами, ця одиниця іменується «найближчим часом». Скільки днів, тижнів, місяців дорівнює вона, поки що невідомо. Відомо лише, що період, який вона охоплює, — більше року. Саме стільки чекає мешканець села Кіндратівка В. А. Харитонов, щоб йому провели радіо, гроші за установку якого він сплатив ще минулого року. А йому лише офіційно повідомляють у відповідь на численні запити: «Проведемо найближчим часом».

— Як собі хочете, а в Занедбайлівку я не поїду! Що мені робити в тому селі, коли там залишилися самі пенсіонери.

БАРАН ПОВЧАЄ СОЛОВ'Я

Повір: ще більш прославив би себе,
Якби вживав в руладах ноту «Бе»!..

КРІСЛОЛЮБ

Щоб крісло не дісталось нікому,
З роботи завжди брав його додому.

Микола СЛЬОЗКО.

У ДВА
РЯДОЧКИ

Ві, не просто анекдот...

Я люблю анекдоти. І ви, напевно, їх любите. Але я (можливо, як і ви) забуваю чимало забавних і не зовсім забавних історій, щойно почувши їх чи переживши — життя таке швидке. Та з часом децю у пам'яті почало «випадати в осад», і я наважився поділитись із вами кількома з таких історій, що запам'яталися...

На стенді великої книгарні, розташованої на центральній, п'ятій авеню Нью-Йорка, стояли збірки анекдотів. Я роздивлявся й гортав книжечки ті разом із приятелем, американським журналістом, що веде літературні передачі на одній із малих приватних радіостанцій і весь час гасає за матеріалом, який би люди з охотою слухали.

Раптом ми з ним одночасно побачили на стенді яскраво оформлену книжечку «Анекдоти й цікаві історії про росіян». Я простягнув руку перший і купив ту книжечку, а мій приятель вирішив уже її переглянути разом зі мною. Ми розгорнули збірку й жажнулися, настільки глянцевої сторіночки її аж пашили люттю до всього радянського, так були напхані

запитую, чому найдорожчий мозок саме антирадянців, що, вони — наймудріші? «Та ні, — відповідає нейрохірург. — Ви не уявляєте, скільки доводиться нищпорити по їхніх черепних коробках, доки набиратимуть ті п'ять грамів мозку...»

Ми обидва всміхнулися доречному анекдоту, але книжечку я таки взяв і часом, коли чую солодкоголосих чужинських пропагандистів, згадую цю й інші люті книжки, написані й видані ними, а також анекдот свого приятеля-радіожурналіста з Нью-Йорка.

Друга історія — з Лондона. Минув осінь якийсь час я жив і працював у цьому місті, готуючи серію статей для радянської преси. В процесі роботи я ніколи не відмовлявся від можливостей зустрітись з англійцями різних вікових категорій і різного суспільного становища. В британській столиці маю добрих знайомих, між ними й відомого письменника, лауреата міжнародної Ленінської премії «За зміцнення миру між народами» Джеймса Олдріджа і дружину його, Діну Олдрідж, генерального секретаря Асоціації культурних зв'язків між Великобританією і СРСР. Під час виступів перед дітьми в школах я не раз доходив висновку, що діти вивчали радянське життя за отими анекдотиками, про які я вже згадував; одного разу Діна Олдрідж просто таки остовпіла, коли якийсь учень сказав, що не хоче їхати до Радянського Союзу навіть у туристську подорож, бо, мовляв, це радянський літак «скинув атомну бомбу на Хіросіму» (!). Кілька разів — у школах таки доводилося чути, що радянські підприємства обкладані погано, людям на них немає що одягти і подібні усякі нісенітниці. Виховали діточок, як хотіли...

Але якось до розмови підключився Джеймс Олдрідж. Вигляд він мав немислимо модний. Зараз в Англії будинки мод навипередки проєктують і випускають різні варіанти одягу, простьобаного у вузькі чи трохи ширші смужки, з комірцем-стієчкою. На Джеймса Олдріджа була саме така куртка: він сказав, що які б там британці не були традиційно стримані, але в нього лише за півгодини уранці, коли доводиться вийти прогулятися з собакою, двічі-тричі запитують, де він узяв таку елегантну куртку, та ще й із натуральної тканини. Олдрідж повернувся уліво-вправо й, коли всі оцінили модність його

вбрання, сказав, що цю куртку він привіз із Радянського Союзу, з міста Свердловська, — саме там рік тому на заводі «Уралмаш» йому подарували цю супермодну — за англійськими критеріями — річ. Куртка ця з натуральної тканини з комірцем-стієчкою, акуратно простьобана, є радянським робочим одягом і зветься «ватянка». Він кілька разів повторив назву, перепитавши в мене, як вона звучить точно, і сказав, що бажаючи можуть перемалювати фасон просто з нього. Тим, хто продовжує вважати, ніби радянський робітничий одяг незручний і некрасивий, буде надано перевагу...

А ось історія — з Канади, розповів мені її Михайло Мокрій, ветеран українського робітничого руху, коли кілька років тому ми розбалакалися з ним у Вінніпегу.

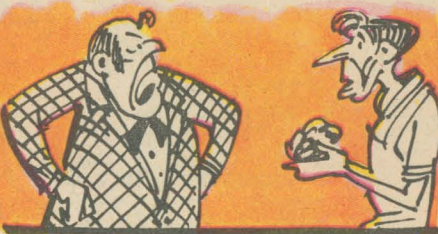
Під час другої світової війни служив Мокрій у 29-му розвідувальному полку, але під чужим прізвиськом. Чому під чужим? Бо на початку сорокових років його розшукували по всій Канаді за участь у страйковому комітеті шахтарів — хотіли заарештувати. От і склалося так, що 3 січня 1943 року Михайло Мокрій записався до війська добровольцем, прибравши ім'я знайомого канадця британського походження, і називався відтоді Беннет.

Рядовий Беннет був одним із перших під час висадки союзницького війська в Європі, завзято бив фашистів, удостоївся нагород і подяк. Але трапилося от що: в Голландії, вже наприкінці війни, прийшла здаватися у полон ціла колона гітлерівців. Беннет-Мокрій виявився серед тих, кому наказали конвоювати фашистів куди належить: ставилися до них британсько-американсько-канадські офіцери досить поблажливо, тим-то гітлерівці з великою охотою і здавалися їм у полон. Вели солдати полонених, аж один із фашистів раптом закричав (видно, знав, що бувають у канадській військовій формі люди українського походження): «Люди добрі, хто з вас розуміє українську мову? Я українець, як ви! Я проти комуністів, а не проти вас!..»

От саме у цей момент, як згадав Мокрій, всі його конспіраторські здібності вичерпалися, і начальство довідалося, що ніякий він не Беннет, а українець, та ще й комуніст. Добре він надавав потиличників есесівцю, порушивши при цьому, як пояснили Мокрієві згодом, на гауптвах-

ті, зразу кілька конвенцій про поводження з військовополоненими. «Але, — задоволено сказав мені при тій зустрічі ветеран робітничого руху, — досі не шкодую; як згадаю, то й тепер кулаки сверблять, знову б урізав такому по шиї!..»

Кілька років тому в радянському консульстві у Сан-Франціско мене познайомили з дуже виразним документом. Це був лист-заява від колишнього радянського громадянина, який виїхав на постійне проживання до Сполучених Штатів, а тепер просився додому, долучаючи до основного прохання, про повернення, ще одне — купити йому квиток із Сан-Франціско до самісінького Радянського Союзу, бо в прохача з грошима були, так би мовити, тимчасові складнощі. «Я працював головним кухарем у великому ресторані — повідомляв він уже на початку заяви, називаючи радянське місто й ресторан у ньому. (Не хочу наводити тут справжніх назв та імен, бо річ, вважаю, не в них). — Був я не найбіднішою людиною в місті, коли от наважився виїхати сюди. Вдалося знайти роботу, бо й кухарем був, здається, непоганим, але тут я зіткнувся із звірячим обличчям капіталізму. Ви не повірите, — люди, зайняті на тутешній кухні, де усього смажиться-париться більше, ніж досить, змушені приходять на роботу з бутербродиками, взятими удома, бо хазяїн пильно стежить, щоб вони нічого не брали з рестораних сковорід та каструль! Якось, ідучи додому.

взяв із кухні шматок м'яса — що в цьому особливого? Так господар ресторану — експлуататор, глитає — розкричався й перерізав мене чистити картоплю! Чистив я ту картоплю, глибоко вражений такою несправедливістю, аж якось узяв собі на вечерю ще трохи продуктів з ресторанної кухні. Господар — капіталіст з золотим перснем — покликав мене й сказав: «Забирайся геть!» Так я опинився на вулиці...»

Далі йшов докладний виклад наступних поневірянь і присяга викрити «клятий капіталізм» так вичерпно, що «від нього не залишиться каменя на камені».

«Я не можу більше тут жити, — закінчував свою заяву колишній кухар. — Допоможіть повернутися додому і влаштуватися у ресторані, де я працював до виїзду».

Наскільки мені відомо, авторів листа в його проханнях відмовили; а я подумав: до чого ж ми з вами добрі люди — такі лагідні, такі терплячі...

Коли довго згадаєш, перебираєш записники, спомини починають «випадати в осад»; от я і спробував занотувати кілька з них і запропонувати ці нотатки читачам улюбленого журналу.

несусвітніми вигадками. Ну, приміром, що одна з наших хокейних команд вищої ліги потонула в березневій ріці, «бо штучних ковзанок в СРСР, як відомо, немає, а гравці змагаються і тренуються виключно на замерзлих ставках і ріках». Поруч повідомлялося, що в СРСР замість шпалер оклеюють стіни липким пластиком. Далі я прочитав, що «в Росії цукор випускається виключно у вигляді кубиків, бо так він нагадує звичні в побуті цієї країни малі брилки льоду»...

Мій супутник побачив не стільки розгубленість, скільки злість у моєму погляді й закрив книжечку: «Ти її візьми з собою, — сказав він. — Хіба це противник? Вони до того ненавидять вас, що думати розучуються. Хочеш, розповім анекдот для розваги? Отже, так. Людство нарешті навчилося пересаджувати мозок. В одній з американських клінік стоїть велика вітрина, біля неї — нейрохірург із закачаними руками й преїскурантом. П'ять грамів мозку професора коштують сто доларів, п'ять грамів мозку сенатора — п'ятсот доларів, п'ять грамів президентського мозку — тисячу доларів, а п'ять грамів мозку професіонала-антирадянина — п'ять тисяч доларів. Відвідувач здивовано

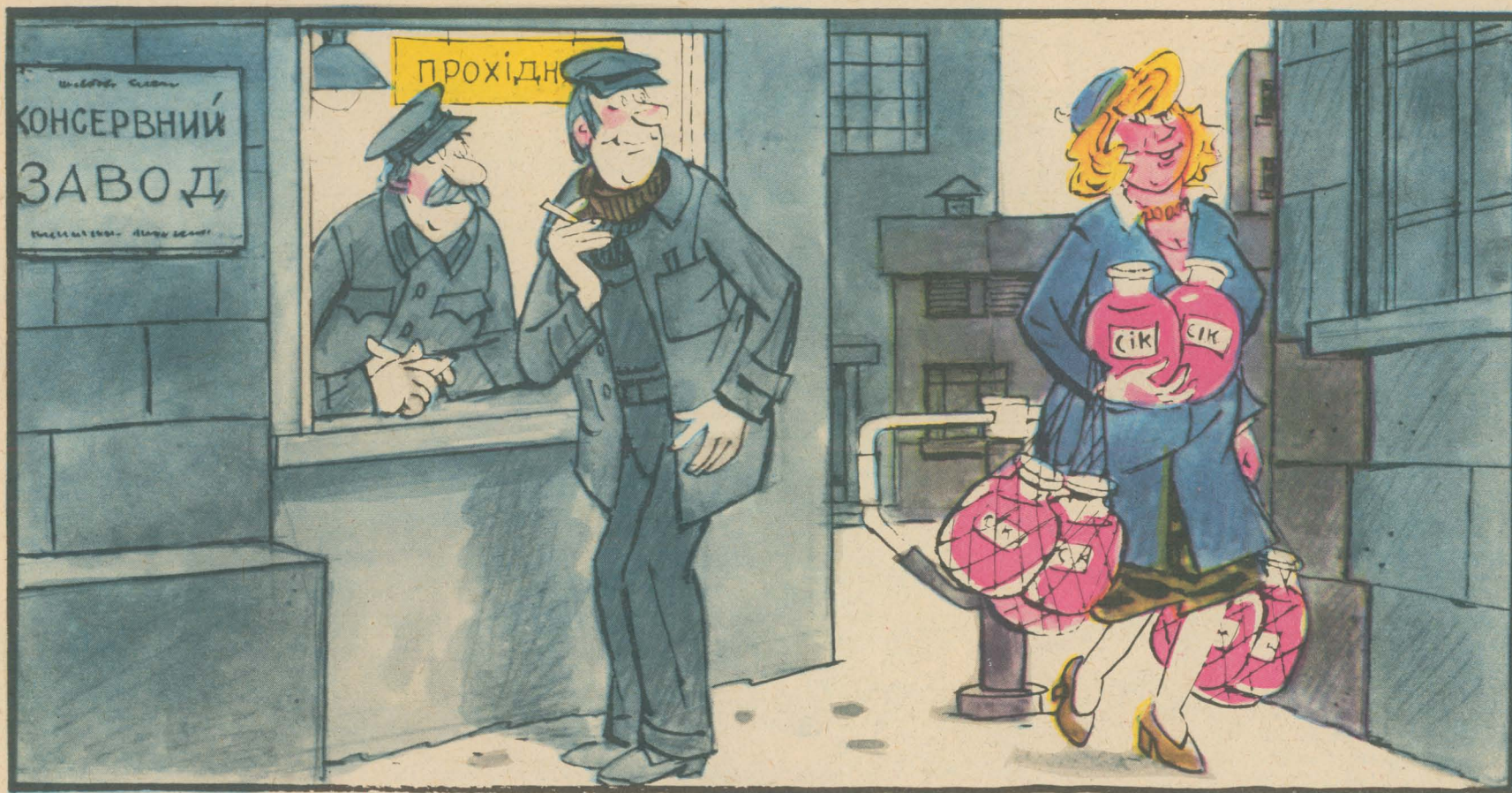
Спокійно жилося завідувач магазину № 4, що у селі Черевки (Полтавщина) Кобзій Є. В. Дуже спокійно. Бо звикла вона до того, що роботу її ніхто не контролював. Отож вона і робила, що їй заманеться, зокрема,

нав'язувала покупцям зіпсовані продукти, а товари підвищеного попиту приховувала. Коли ж хтось і намагався зауважити їй, вона у відповідь тільки грубіяни-

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

ла. От пайовики і написали про все це до редакції. А Перець попросив Миргородський міський комітет народного контролю зацікавитися витівками Кобзій Є. В.

Як повідомив редакції голова комітету тов. Гаврилюк, наведені у листі факти при перевірці підтвердились. Довелося порушити спокій завідувачою. За грубі порушення правил радянської торгівлі Кобзій Є. В. з її посади звільнено.

— Недаремно на заводі кажуть, що Маруся — дівка в соку.

ДОБРИВАМ- НЕДОБРИМ...

це хліб!» Я завжди заздрив людям, котрі висловлюються коротко...

Але справа не в тому. Кожен висловлюється, як уміє. Головне, що усі ми — «за». Навіть якщо чітко собі не уявляємо, чого більше треба сипати в землю для збільшення врожаю кавунів — суперфосфату чи, навпаки, аміачної селітри. Тут ми поштиво схилимо голови перед фахівцями. Але те, що добрива допомагають рости і кавунам, і жити, й пшениці, й усякій пашниці, — про це, безперечно, знають усі.

І от уявімо собі на мить таку неймовірну картину. У яким-небудь районнім об'єднанні «Сільгоспхімія», — можливо, це буде в райцентрі Арцизі або в Татарбунарах, — піднімається зі свого зафрахтованого у президії місця який-небудь керівник — хай це виявиться голова того ж таки арцизького об'єднання І. Д. Підручний або, цілком припускаємо, що й татарбунарського — А. Г. Каравель — і, ковтнувши для сміливості води із граненої склянки, категорично рубоне з трибуни присутнім на нараді колгоспним та радгоспним спеціалістам:

— Усе це, дорогі мої товаришочки, фільчина грамота. Удобрюй, не вдобрюй, а як воно не захоче, гемонське, із землі лізти, то не полізе. І усі оті агрохімічні картографи, оптимальні строки і норми, гербіциди і пестициди — темний ліс і мура собача!

Що тут, я думаю, зчинилось би! Оратора негайно стягли б із трибуни і довго до нього принохувались — чи не п'яний, бува, — а тоді добре дали б йому і самому понюхати, чим пахне отака нігілістична позиція до агрохімії як науки, котру йому, голові об'єднання, до речі, й доручено рухати вперед у масштабах району...

Згинь, кошмарне видіння! Не вийде Іван Дмитрович а чи Анатолій Григорович на трибуну виголошувати подібну ересь. І взагалі, непродумані публічні заяви рідко коли «мають місце». Як би він там не метикував про себе, а вголос кричить «урал!». Виголошує полум'яні промови про необхідність дальшого поліпшення і удосконалення. Присутні міркують так: якщо «дальшого», то, значить, якесь поліпшення все-таки є, і треба тільки очікувати, що ось-ось діла підуть іще веселіше.

Навіть якщо вони поки що ніяк не йдуть. Навіть якщо він не дбає ні про збереження, ні про вчасне завезення, ні взагалі... А транспорт, який закріплено за об'єднанням для доставки добрив у господарства, використовується зовсім для інших потреб. Минулого року колгоспи «Іскра» та «Червоний прапор» Арцизького району, наприклад, змушені були кожную п'яту тону міндобрив забирати самовивозом. А транспорт «Сільгоспхімії», як встановили народні контролери, тим часом перевозив вантажі для

міжколгоспбуду, шляхбуду, ПМК-20 та інших організацій.

Взагалі ж добрива завозяться тут за принципом — кому коли як попаде, або — хто ближче, тому більше. Одним колгоспам, приміром, недодало близько 2,5 тисячі тонн різних міндобрив, іншим — завезено на 400 тонн більше... Одним — раніше, іншим — пізніше, як прийдеться. Про графіки, строки, номенклатуру і фонди — уявлення досить приблизне. Вага автотарів не визначається, залізничні вагони не зважуються, бо нема на чому, і хоч вагони ці частенько приходять на базу відкриті і взагалі без дверей, райсільгоспхімія ще не представляла жодної претензії постачальникам. Так простіше: на базі ніколи не буває ні лишків, ні нестач.

Під час зустрічі з народними контролерами перший заступник голови Одеської облсільгоспхімії Василь Іванович Панченко скаржився, що ця порівняно молода організація багато чого ще не має, зокрема — складів. Так от, склад міндобрив і отрутохімікатів у Арцизі є. Правда, з того часу, як він перейшов до райсільгоспхімії, його ніхто не ремонтував і не використовував, і стоїть він, з проваленим у багатьох місцях дахом, розбитою підлогою і вибитими дверима, тасмичне ховаючи у собі скам'янілі рештки хтозна-коли завезених сюди невідомих добрив і потихеньку приходячи у занепад. Зате вивантажувальний майданчик побіля залізниці суціль завалений різними найсучаснішими добривами, з яких тут утворилася сіра каша.

На базі Татарбунарської райсільгоспхімії, яка розташована тут же, — картина ще мальовничіша. Гори міндобрив різного кольору і призначення гордовитими шпильми вираються в небо, чекаючи альпіністів і геологорозвідників. На колгоспні або радгоспні машини їм чекати даремно: ці добрива давно вже списані на господарства і на базі не рахуються. А ті, що приходять зараз, відпускаються неміряно і неважено. Бери, хто скільки хоче, і підвищуй врожайність своїх полів, хто як може!

От я й кажу: життя — мудра штука. Воно вчить витримки. Одні вискакують зі своїми ідеями, як Пилип з конопель, луплять себе у груди, щось намагаються довести. А інші тихо й спокійно роблять своє діло. Або не роблять... Хто зна, може, і є серед нас люди, які не вірять у агрохімію. Але не обов'язково про це кричати на всю горлянку. Можна не кричати і не вискакувати, а потихеньку та помаленьку робити... тобто, гробити діло, яке тобі доручили. І нічого. Нормально. Сходить.

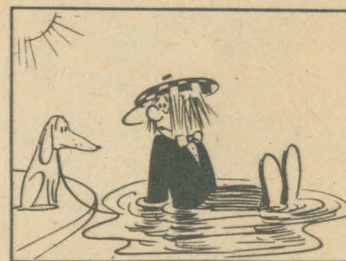
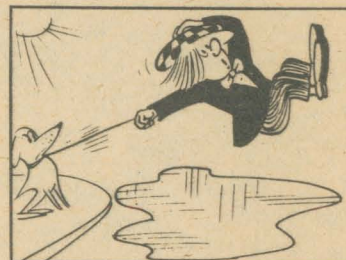
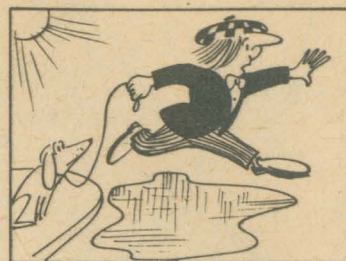
В. БОЙКО.

Одеська область.

Від скількох наївних ілюзій виліковує нас життя! У ранньому дитинстві я думав, що добриво — це такий делікатес. Щось на зразок повидла або молозива (про існування морозива у нашому селі тоді ще мало хто здогадувався). Добриво... Це слово пов'язувалося із чимось смачним, запаширим, добрішим навіть за коржі з маком і крамничне «печатне» печиво...

Сувора дійсність перевернула незрілі уявлення. Але не настільки, щоб до поняття «добрива» я відчув органічну ненависть. Навпаки — продовжую ставитись до нього з глибокою симпатією. А що, річ усе-таки корисна і, якщо розібратись, то бере найбезпосереднішу участь у створенні отих самих делікатесів: усяких там пундиків і приндиків, крем-брюле та ірисок «Киць-киць». І навіть дечого значно поживнішого і тривкішого. Правда, мені ніколи не вдалося вилити цю аксіому у лапідарну, афористичну форму, як це уміють, скажімо, відповідальні секретарі деяких газет, які розміщують добірки про вивезення органіки на поля під енергійними рубриками: «Послід збираєм — будем з урожаєм!» або «Гній —

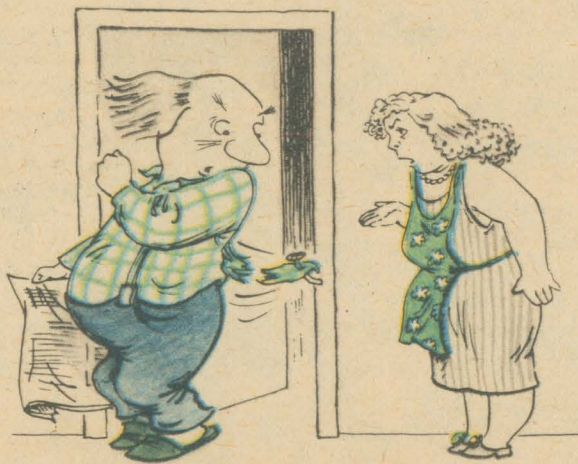
Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

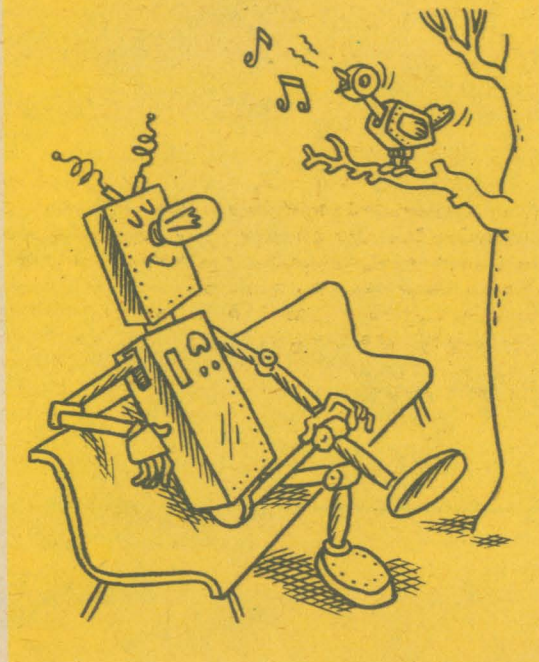

Мал. В. ПОЛОВИНКА

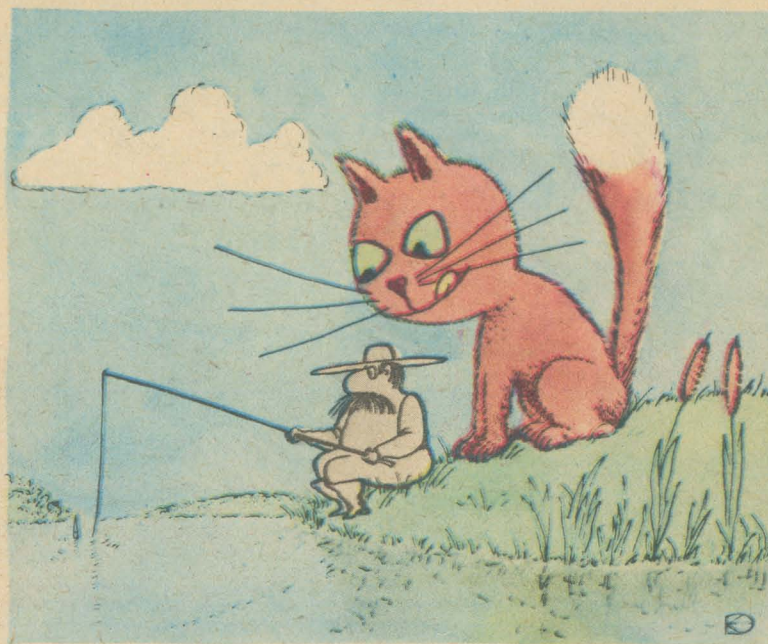
— Скільки років тут живемо, а ти ніяк не запам'ятаєш, де гвіздок стирчить!

Мал. В. МИЛЕЙКА

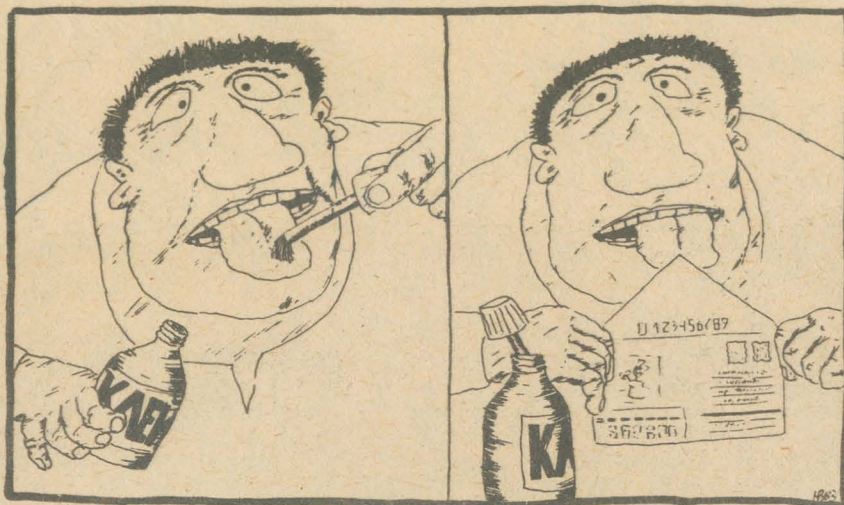
Весняна усмішка.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Без слів.

Мал. М. ВОРОНЦОВА

Без слів.

НАВПРОСТЕЦЬ

ГУМОРЕСКА

Дорога від нашої контори до зупинки автобуса проходила поруч із невеликим пустирем, де раніше стояв овочевий ларьок. Потім неподалік збудували новий магазин «Дари літа», а примітивний ларьок знесли.

Щоб скоротити шлях, ми завжди ходили не асфальтовою доріжкою, а навпростець через пустир, і це давало нам приблизно сорок секунд економії часу.

— От ми вже два місяці топчемо тут землю, — осудливо хитав головою плановик Зозуля, — а ще жодного разу не бачили, щоб хоч якісь там поганенькі любителі природи прийшли сюди з лопатами і посадили квіти.

— А навколо ж скільки різних установ! — підхоплював технолог Радибога. — Он навпроти «Ремтрест». Невже

ім там не противно щодня дивитися на це пустище, на цей смітник?!

— Бо тим трестівцям чхати на все, крім своєї зарплати, — підсумовував я. — Байдужість, друзі мої, — жахлива річ.

Але якось після роботи ми ще здаля запрямити на нашому пустирику незвичайне пожвавлення. Статечні люди в окулярах, капелюхах і вовняних светрах невміло орудували сапками, лопатами та граблями, а з дверей «Ремтресту» їм на допомогу виходив ще один

загін перетворювачів природи.

— Ти ба! — здивувався плановик Зозуля, прямуючи навпростець через пустир. — Дійшло таки! Аж не віриться!

— Привіт ентузіастам озеленення! — весело гукнув технолог Радибога і помахав захеканим трестівцем рукою.

— Молодці, товариші інтелігенти! — похвалив і я, протовплюючись крізь стрій лопат. — Гей, обережніше з державним! Дайте людям спокійно пройти!..

Наступного вечора ми не пізнали

нашого пустиря. Він був засаджений молодесенькими деревцями, а посередині на великій клумбі цвіли рожеві та червоні півонії. Весь скверик був обнесений тоненькою білою мотузкою.

— Отже, можуть дещо зробити, коли захочуть, — відзначив плановик Зозуля, нагинаючись і підлазячи під мотузку.

— Як кажуть, і собі, й людям, — погодився технолог Радибога, водночас спотикаючись об цегляний бордюрок і з тріском ламаючи найближчу топольку.

— Безумовно, серед цієї краси почуваєш себе і чистішим, і благороднішим, — підсумував я, обережно переставляючи ноги і протоптуючи стежку навпростець серед півоній...

Володимир ЧЕПІГА.

Друже Перче!

А чи знаєш ти, як треба готувати пральну машину «Таврія-2» до роботи? Треба «...взяти грудинку, видалити кістки, порізати, додати дві склянки води, покласти томат, нарізану моркву, цибулю, перець і, заливши трьома склянками м'ясного бульйону, тушити протягом 10—15 хвилин...» Принаймні, так свідчить «керівництво по експлуатації» до цієї машини, надруковане місцевою друкарнею у місті Мелітополі.

Нам здається, що в друкарні наплутали, вставили сторінки з «керівництва по експлуатації скороварки» до «керівництва по експлуатації пральної машини». Читати таке «керівництво», звичайно, весело, а керуватися такими «настановами» — не дуже. Як ти вважаєш?

А. ЮДИН.

Запорізька область.

З того часу, як у нашому селі Малій Макарівці встановили автоматичну телефонну станцію, ми позбулися зв'язку. Раніш, коли був один телефон у клубі, можна було хоч кудись додзвонитися. А тепер тільки у нашому селі — три телефони, є вони і в інших бригадах нашого колгоспу «Маяк», є у нас теперечки й довідник нашої Маломакарівської АТС, а зв'язку — нема... Вряди-годи, правда, телефон на фермі дзвеніє. Піднімаєш трубку: «Ферма слухає!». А у відповідь: «Яка ферма, мені треба медпункт!».

По два — три місяці мовчить у нас і радіо, а якщо й говорить, то заїкаючись. Мовчить і начальник райвузла зв'язку Віктор Антонович Мога, до якого ми вже не раз зверталися. Мовчить і Київське обласне управління зв'язку... Озовись хоч ти, Перче! Тобі ближче до того облуправління, то запитай там, будь ласка: чи то у Моги немає змоги, чи то уміння, а чи хотіння?

ДОЯРКИ

колгоспу «Маяк».

Іванківський район
на Київщині.

Недаремно кажуть, що один розум добре, а два краще. Ну, скажи, що було б із сумками харківського райпобуткомбінату, зовні неокоріженими, щоб не сказати гірше, та ще й з дірками, якби не кмітливі працівники торгівлі. Вони у ті сумки поклали... кришки для консервування. І, звичайно, ці «комплекти» негайно розійшлися. Я от купила дефіцитні кришки, а сумку надсилаю тобі. Прошу тебе, поверни це страхиття на комбінат у комплекті з добрими перчинами.

Н. МОЛЧАНЮК.

Полтавська область.

Оце недавно купили ми цукерки «Кіт у чоботях» виробництва Одеського кондитерського об'єднання і знайшли всередині цукерки шматок гуми. Може, цей шматок гуми від чобіт Кота, і вкрито його, так би мовити, для переконливості? Як ти, Перче, вважаєш?

О. ГНИДКІВСЬКА,
семикласниця.

Пишуть тобі жителі знаменитого будинку. Знаменитого не тільки тим, що він — експериментальний. І не тільки тим, що відразу ж після здачі в експлуатацію він дав величезну тріщину. Знаменитий він іще й цілим рядом інших будівельно-експериментальних непорядків, про які писали і ще довго писатимуть його мешканці.

Та особливої слави ми зажили чомусь серед водіїв вантажних автомобілів. Будинок віддалений від дороги, і водії перетворили його подвір'я на автостоянку, добре захищену від стороннього, і особливо міліцейського, ока. Кого тільки не перебачили ми тут! І багатотонні самоскиди, і автобуси, і автопоїзди, і підйомні крани, і величезні спеціалізовані машини, і так звані «пиріжковози»... Вони вриваються на подвір'я, лякаючи пішоходів і розганяючи дітлахів, розташовуються тут на кількох десятках місць, залишаючи після себе брудні калюжі з мастил і бензину. Машини розвезли колесами завезений сюди родючий ґрунт, знищили газони, нівечать зелені насадження... Порадь, Перче, що нам зробити, аби наше подвір'я не вабало так автодикунів?

За дорученням жителів будинку № 10
по вул. Вітрука — Іван ЛІ.

м. Житомир.

Хочемо приголомшити тебе одним відкриттям: виявляється, якщо дуже довго чистити якусь річ, вона може геть вичиститися так, що аж зникне. Принаймні, таке трапилося з моїм пальтом, яке я здала до хімчистки Лучинського побутокмбінату на Житомирщині. Здала його у березні 1983 року, його чистили аж до того, що воно невідомо куди поділося. Тепер, коли я, регулярно приходячи до пункту, питаю про пальто, тут тільки плечима знизують.

Як ти вважаєш, Перче, якщо у цьому побутовому закладі теж дещо добре почистити, може б, усі непорядки зникли, і був би порядок?

с. Бобричі
Житомирської області.

Н. БОРИСЮК.

Недавно я читав гумореску про кербуда, який рік віз героїчну битву з мешканцями будинку, котрі добивалися, щоб він вкрутив нарешті лампочку в парадному. Набридла ця битва кербудові, вибився він із сил, і таки вкрутив лампочку. А от я веду справжню паперову баталію з РЖУ Ленінського району, умовляючи, благаючи, вимагаючи бодай краплини уваги до себе. Річ у тім, що ось уже десять років будинку по вул. Шота Руставелі, 25, тече так, що можна під час дощу в кімнаті просто приймати душ. А керівники РЖУ вперто займаються відписками, інформуючи всі інстанції, куди я звертався, про те, що заходів ужито. Якби ту енергію, яку вони вже витратили на відписки, спрямувати, скажімо, лише на ремонт дахів, то дахи усіх будинків району були б як лялечки.

Якщо, Перче, вони і тобі сповістять про вжиті заходи, не поспішай друкувати їхнього листа під рубрикою «Перцеві відповідають». Це може бути знову черговою відпискою.

м. Київ.

М. А. ГОРДІЄНКО,
персональний пенсіонер,
інвалід Вітчизняної війни.

Діють:

ФЕДІНА Микола Петрович — начальник управління капітального будівництва Житомирського міськвиконкому.

ВИГОВСЬКИЙ Микола Павлович — начальник Корольовського житлово-експлуатаційного об'єднання м. Житомира.

СИХНЕНКО Артур Васильович — головний інженер об'єднання.

ЛАПУТЬКО Володимир Іванович — головний інженер комбінату «Житомирпромбуд».

НІКУЛІН Володимир Федорович — заступник голови Житомирського міськвиконкому.

Картина перша

Кабинет В. Ф. Нікуліна.

Входить Федіна.

НІКУЛІН. Кажуть, що тут хтось якістю будівництва цікавиться?

ФЕДІНА. Цікавиться...

НІКУЛІН. Так-так... Ювілейний альбом «УКБ міськвиконкому — десять років» йому не забули показати?

ФЕДІНА. Як можна забути? НІКУЛІН. Гаразд... Я тут теж дещо приготував... Ага, от іще що. Керівників жео попередьте, щоб багато не балакали...

ФЕДІНА. Само собою.

ЗА ГЛАНДИ!

П'єса на одну дію, чотири картини

Картина друга

Кабинет Виговського. В кабінеті, окрім господаря, Сихненко.

ВИГОВСЬКИЙ. Господи, що нам ці будівельники здають! Де їхня совість?!

СИХНЕНКО. Совісті немає, це точно. Що робиться в будинку по вулиці Шевченка, 37!

ВИГОВСЬКИЙ. Ото-то...

СИХНЕНКО. У квартирі 159 стеля протікає, у ванній і коридорі теж тече. Вікна деформовані, подовбані, не зачиняються. Двері і балкон перекошені, у підлозі провалля. Плінтуси не припасовані.

ВИГОВСЬКИЙ. Істинно так. У квартирі 157 лінолеум поприбрано гвіздками до цементу.

СИХНЕНКО. В будинку навпроти — по Шевченка, 35, теж саме... Та хіба тільки в цих будинках тече, свище, тріскається, випадає...

ВИГОВСЬКИЙ. Лопатється, хитається, одривається, здувається... Від скажників нема порятунку.

СИХНЕНКО. Воно то так. Але ж у актах про прийом в експлуатацію житлових будинків одним з перших стоїть ваш підпис...

ВИГОВСЬКИЙ. А що робити, коли кажуть: підписуй?

СИХНЕНКО. За гланди беруть — спробуй не підписати!

Картина третя

Кабинет В. П. Лапутька.

За столом — господар.

ЛАПУТЬКО (міркуює вголос).

А раптом отой, хто якістю будівництва цікавиться, запитає: «Що заважає підвідомчим вашому комбінатові будівельним організаціям якісно споруджувати житла?» А я йому: «Ну, знаєте! Ви бачили наше місто? Що, скажете, погане місто? Ви бачили наш драмтеатр? Ми будували! А Кри- тий ринок бачили?» Звичайно, він

може казати: «У житлово-експлуатаційних управліннях і об'єднаннях скажники оббивають пороги. До «Перця» пишуть». А я йому: «Не знаю, хто там і про що пише. Може, комусь і не догоди- ли».

А якщо він мені: «Якби ж то десь-комусь. Чи варто було б мову вести! А то ж стільки браку і недоробок...»

Тоді я йому: «Чим погані будинки по вулиці Лесі Українки, 47 або по Карла Лібкнехта, 54?»

А якщо він мені: «Був я в цих будинках. Акт про факти зданого в експлуатацію житлового будинку по Карла Лібкнехта, 54 прочитав. Не виконана візка холодного й гарячого водопостачання... Не встановлено умивальників — 4, змішувачів — 4, унітазів — 2... Не встановлено сантехобладнання в усіх квартирах, дверних блоків — 100 штук...»

Тоді я йому: «Вперше чую. Перевіримо».

А якщо він мені: «Що ж перевіряти, якщо акт підписав представник гендирядчика, себто ваш представник?»

Тоді я йому: «Теж мені недоробки. Аби в квартирах був порядок».

А якщо він мені: «Будь ласка, по квартирах... Нема електропатронів. Побите скло у вікнах і внутрішніх дверях. Не закріплені ванни, раковини. Не підігнані двері кімнат, комірків. Підлогу застелено лінолеумом різних кольорів, до того ж неякісно. Радіатори центрального опалення виставлені з контрукимом. Недобудовані лоджії в третьому під'їзді... І взагалі, як можна, Володимире Павловичу приймати в експлуатацію такі будинки?»

Тоді я йому: «Не за адресою звернувся, шановний. Запитайте в міськвиконкомі. Там нашою роботою задоволені».

Картина четверта

Кабинет Нікуліна. Заходить Федіна. У нього в руках альбом «УКБ міськвиконкому — десять років».

НІКУЛІН. Ну? Сказали йому, що загалом ми будемо не гірше, ніж інші? Що питання якості міськвиконком тримає в полі зору? Що цілий відділ виконкому контролює хід житлового будів-

ництва. До речі, скільки у вас там людей, Микола Петровичу?

ФЕДІНА. Вісім чоловік.

НІКУЛІН. Чудово!.. А ще ось... Подаруйте йому брошуру (протягає Федіні) «Цільова комплексна програма підвищення ефективності і якості будівництва в м. Житомирі на одинадцять п'ятиріч- ку». Щоб він, як кажуть, не сумнівався...

Завіса.

КОМЕНТАР ТОГО, ХТО ЦІКАВИВСЯ ЯКІСТЮ БУДІВНИЦТВА. Здавалося б, звідки взятися браку, коли є комплексна програма, є солідна служба технічного нагляду, коли питання будівництва регулярно розглядаються на сесіях міської Ради, засіданнях міськвиконкому, затверджуються серйозні рішення? А браку — хоч греблю гати. Бо нема справжнього вболівання за якість. Нема справжнього контролю, вимогливості. Яка ж це вимогливість, коли замість «двійки» у приймальних актах ставлять «четвірку», а замість «одиниці» — «трійку»? Коли записують у рішеннях «...притягати до суворой відповідальності за низьку якість будівництва», проте нікого на притягають.

В. КИРИЛЕНКО, спец. кор. «Перця».

Вітаємо ювіляра!

Народного артиста СРСР
Героя Соціалістичної Праці
Дмитра ГНАТЮКА
з його першим 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Знову сусіди над нами сваряться.

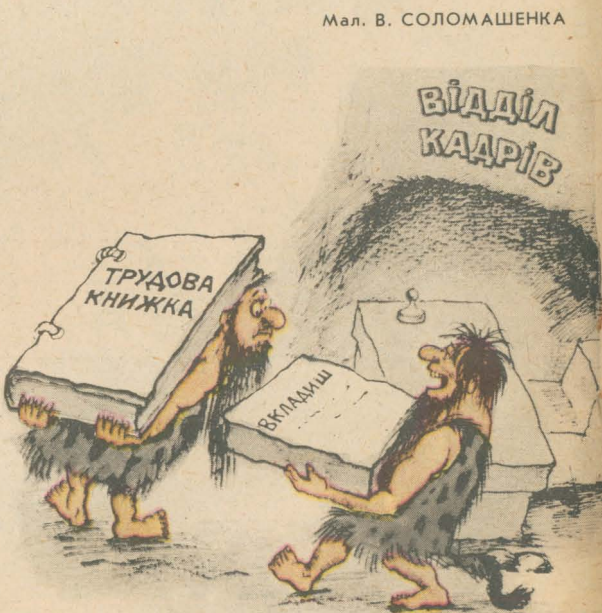
Мал. В. СОЛОНЬКА

— Синові весілля справляти будемо.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

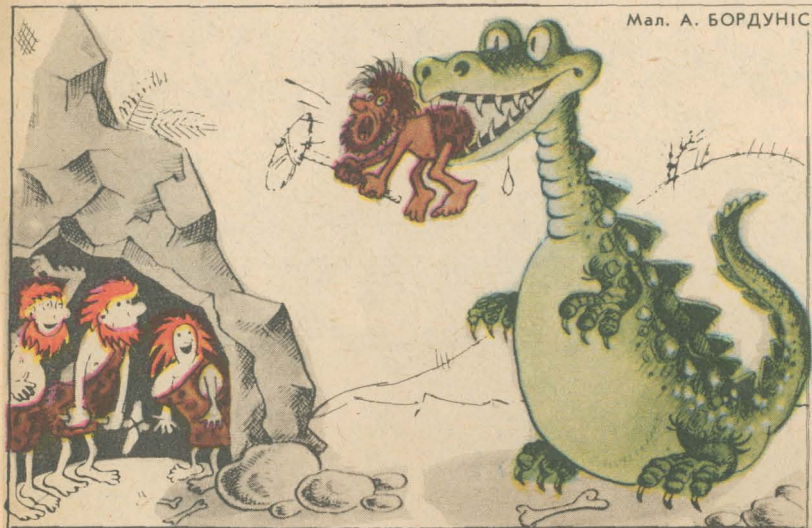

— Ти й досі брак гониш! Що ж, оголошую тобі сувору догану.

Мал. В. СОЛОМАСЕНКА

— Щоб ти так легко не стрибав з одного місця роботи на інше, ми до твоєї трудової книжки додамо ще вкладиш.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Нарешті цього хулігана забрали від нас.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Сміливіше, тату, на вас онуки дивляться!

ПЕНСІЙНИЙ ВІК

УСМІШКА

Начальник шахти, молодий, ставний чоловік років тридцять п'яти, з великою кучмою чорного волосся на голові, у модних муарових окулярах, наказав секретарці нікого до нього не впускати. Всадив навпроти свого столу робітника з шахтного побутового комбінату й, долаючи внутрішню напругу, сказав:

— Ну що, Гавриловичу, настав час прощатися нам?!

— А ти що — кудись їдеш? — при- мруживши сірі під кошлатими бровами очі, спитав Гаврилович.

— Та ні, — усміхнувся начальник. — Але ж пора вам про відпочинок заслужений подумати — чи не так?

— Ось ти й думай, а мені ніколи, — похмуро відповів старий.

— Так-то воно так, але ж роки своє беруть — уже ж за сімдесят...

— Сімдесят три, — уточнив Гаврилович.

— Ну от бачите... Ви славно потру- дилися за свій вік, вважаєте, півстоліття на посту...

— П'ятдесят п'ять, — знову уточнив старий.

— Прекрасно! Так що маєте повне право відпочивати...

— Це — беззастенливо, — сказав Гаврилович.

— Що? Що? — отетерів начальник. Річ у тім, що Гаврилович оце слово «беззастенливо» вичитав у розділі некрологів. Спитав у сина, що воно означає. Той пояснив: мовляв, людина, яка могла жити й працювати, але передчасно вмерла.

— Беззастенливо, кажу, — повторив старий. — Я ще можу жити й працювати...

— Та живіть собі на здоров'я, — широким жестом відмахнувся начальник.

— Ану давай руку, — хто кого пере- важить... Ні, ні, лікоть до ліктя... Ось так.

Начальник, недавній спортсмен, звернувшись до Гавриловича, почав змагати- ся. Але тут же відчув, що рука старого стоїть міцно, як паля в мосту, щоб той міст не хитався. Йому заклопотало в грудях, за якусь хвилину крапельки поту зрадливо окропили чоло. Відтак щось хряснуло в зап'ясті, і він знесилено опустив руку... Перед очима попливли кола...

— Ідіть, Гавриловичу, працюйте, хай вам біс, — знеможено мовив начальник. Старий підвівся.

— Я ж казав, що беззастенливо, — сплеснувши долонями, а потім ударивши руками себе по животу й стегнах, Гаврилович вихилася пішов з кабінету. Начальник шахти, болісно кривля- чись, розтирав побілілі пальці правої руки...

сказав начальник. — Сто літ живіть, але ж зізнайтеся, вже й хвороби діють, зір притупився!..

— Зір! — аж скинувся Гаврилович. — Ану прочитай, що ото в тебе там на стіні написано...

Начальник подивився, мгнукнув, узяв із шухляди інші окуляри, приставив до очей, потім одвів далі, але тільки руками розвів.

— А там написано: «Слава ветеранам нашої шахти!». Про кого це — про мене чи про тебе?

— Та про вас, про вас, — ніяково відповів начальник. — Але ж скажіть, хіба у вас не болять руки, ноги, попереки?

Старий підсунувся ближче до столу.

— Ану давай руку, — хто кого пере- важить... Ні, ні, лікоть до ліктя... Ось так.

Начальник, недавній спортсмен, звернувшись до Гавриловича, почав змагати- ся. Але тут же відчув, що рука старого стоїть міцно, як паля в мосту, щоб той міст не хитався. Йому заклопотало в грудях, за якусь хвилину крапельки поту зрадливо окропили чоло. Відтак щось хряснуло в зап'ясті, і він знесилено опустив руку... Перед очима попливли кола...

— Ідіть, Гавриловичу, працюйте, хай вам біс, — знеможено мовив начальник. Старий підвівся.

— Я ж казав, що беззастенливо, — сплеснувши долонями, а потім ударивши руками себе по животу й стегнах, Гаврилович вихилася пішов з кабінету. Начальник шахти, болісно кривля- чись, розтирав побілілі пальці правої руки...

Анатолій ШЕВЧЕНКО.

СТАНУ БРАТОВІ НА ЗМІНУ

Йдуть листи від брата Льоні: він дорослий в мене вже. Льоня служить на кордоні, нашу землю стереже.

«Все гаразд у мене, — пише. — В нас одне тут головне: так пильнуємо, що й миша мимо нас не прошмигне».

Хочу, братові на зміну, в прикордонники піти, щоб Радянської країни мир і спокій берегти.

Буду змалку готуватись: сам вдягатися вже став. Я уже й мишей боятись від сьогодні перестав!

Вас. ШУКАЙЛО.

Прийшли до Сашка хлопчики, та як звели гамір. Бабуся слухала, слухала, а тоді й говорить:
— Чи не могли б ви,

БУВАЄ Й ТИХО...

хлопці, тихіше? Чи у вас у дитсадку хоч коли буває тихо?

— Буває, — відповідає Сашко.

— Коли ж?

— Як усі підемо додому.

Іван КОРНЮЩЕНКО.

СКУПЕРДЯЙКА

Ямайська народна казка

Жила собі одна мавпа, що славилася нечуваною зажерливістю. Тільки-но щось побачить, миттю тягне додому: диню, кокосовий горіх, кукурудзу, виноград...

Якось примітила вона на банановому дереві ціле гроно плодів і подумала: «Банани ще зелені. Зачекаю, доки виростуть, а тоді й поїм».

Потому вместила під деревом і стала чекати.

Незабаром пристрибав зайчик і попросив:

— Люба мавпо, зірви мені одненького банана, я ще сьогодні й ризки в роті не мав!

Але хвостата замахнулася на прохача дрючком і закричала:

— Не дам анічогісінько, клаповухий! Як поспіють, сама з'їм!

А тим часом банани росли й спіли.

Одного разу біля того дерева пролітав папуга. Вгледівши смачні грона, птах заокотів:

— Мавпо, дозволяю зірвати хоч однісінького банана. Я цілих три дні нічого не їв.

Хвостата скупердяйка жбурнула в папугу грудкою й розлючено заверещала:

— Забирайся геть, гачкодзьобий! Мені самій мало!

Якось поблизу бананового дерева повзла ледь жива від голоду черепаха. Вгледівши мавпу, що з ломакою охороняла свої банани, вона заблагала:

— Сусідонько, я вмираю, порятуй мене від смерті. Дай банана!

— Повзи геть, костомохо, доки не потовкла тебе на млинець! Я сама поїм!

Чекала, чекала довгохвоста, аж доки плоди перезріли й одного дня всі разом гупнули просто на голову скупердяйці.

В тієї аж іскри бризнули з очей.

Миттю збіглися лісові мешканці, збираючись поласувати смачними бананами, але ті вже були зовсім гнилі. Звірі докріливо захитали головами:

— Ось тобі й маєш, ненажеро! Ні сам не гам, ані іншому не дам!

З англійської переклав
Анатолій ГУЦЬ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ТАЄМНИЧИЙ СЛІД. Пригода перша

Закінчення в наступному номері.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Уповноважених на селі поменшало. Порядку побільшало. Аж ось нагрнули. Оточили правління. Голову вимагають.

— Та буде... Він на полі, що за лісом...

— А ліс великий?

— Та нічогенький...

— А вовки... той... мають місце?

— З'являються вряди-годи.

— А коли?

— А як уповноважені прибувають. Тоді й чуєш: там теличку зарізали, а там баранця оббілювали...

Підлітав засапаний голова, кланявся, просив усіх заходити.

Але кожний заходив особисто. Передавав вказівку. Наголошував на особливій важливості саме свого візиту.

А вже як виходив гість, чув голова однаковісньке, ніби всі змовилися:

— А кабінетик у вас темнуватий, ви б стіни під світлий горіх роздраконили...

Голова погоджувався, вибачався, дякував і переправляв прибульців до лісового озера, де ховався у гушавині цілком сучасний котедж.

Вже як висіялися у піднебессі зорі, прибув до котеджу голова. Та не сам, а з скатертиною-самобранкою. Схрестилися келихи, стукотіли, як кастаньєти, щелепи.

— Ох, ці голови! Що хочуть, те й роблять! — шуміло добірне товариство. — Нам би такі права!

— Що ж права, — хитав головою голова, — спочатку обов'язки.

— А тут і помилочка ваша, — притисли його адміністративною мудрістю. — Права та обов'язки

ПРАВА

ГУМОРЕСКА

слід використовувати у їхньому діалектичному взаємозв'язку.

— Так ота діалектика починається з першими півнями, — боронився голова. — На фермі фуражир нерентабельний з горя — сусіда нову хату поставив, дві молодички не вийшли на дойку. Ось і маєш обов'язок — забезпеч фураж, знайди підміну...

— А завфермою? Що ж він...

— Не він, а вона. У декреті

завфермою. Є у неї таке право.

— А коли...

— Ніколи! Впорав ферму — лечу до механізаторів. Бригадир нетранспортабельний з радощів — нову хату саме він поставив, два трактори обламалися. Ось і маєш обов'язок — наряд дати, запчастини за горизонтом добути...

— Гнати бригадира!

— Руки золоті — не завляється... Сусіди підберуть. Є у них таке

право.

— А коли...

— Ніколи! Мчу на будівництво. А там симпозиум: як затягти перекриття на бетонну коробку. Ось і маєш обов'язок — знайти кран...

— А інженер?

— Париться на заочному... Є в нього таке право.

— А коли...

— Ніколи! Виміняв у меліораторів кран на бочку меду — і до контори. Тут теж не мед. Телефон сипле вказівки, завдання, догани. Найперший обов'язок — прискорити обробіток міжрядь...

— А агроном?

— Він якраз і наспів. Радує: прополка йде, як мокре горить. І ланкову наперед виштовхує. Є в нього таке право.

— А ланкова...

— Як з ансамблю Вірського! Руки в боки і ніженькою підлогу кописає. Є в неї таке право.

Уповноважені принишкли. Уявляли собі Наталку.

А голова продовжив:

— Ех, Наталко, — починаю, — що ж ти зі мною робиш?

А Наталка на язик не млява:

— Як платите, — каже, — так і сапаємо!

Тут вже я зриваюсь на крик:

— Та за такі слова!..

А Наталка ріже з напівоберту:

— Чи не пішли б ви, Микито Трохимовичу, туди, де чорти з відьмами навкулачки б'ються?

Голова зітхнув:

— Отут якраз і починаються мої права: схочу — піду, не схочу — не піду...

В О Н О

Тип дивує мене один.

Це на нього у нас в народі

І дитина не скаже: «він», —

Всі говорять: «воно» — та й годі.

Не гадайте, що це — дитя,

Вже за двадцять йому, нівроку,

Та в о н о до життя-буття

Присмокталось не з того боку.

Силу кінську йому дано —

Повалило б ведмедя, кляте!

Працювати ж — о, ні: в о н о

Призвичаїлось споживати.

І живе собі — їсть та п'є —

В «предків», бачите, є зарплата!

Мати — та на шашлик дає,

А на пляшку скубне у тата.

І, дивись, — у пивбар іде

Чи з друзками десь п'є «чорнило»,

А саме ж воно ще ніде

І копійки не заробило!

Навіть в будень жлуктить вино —

Що той будень для випивохи?

Ой, на жаль, отаких «в о н о»

У сім'ї нашій є ще трохи!

Олекса ІЖАК.

Андрій КРИЖАНІВСЬКИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

ДВІ УСМІШКИ

ИДУ ДО МАМИ

Я посварився з дружиною.

Сиджу, роблю вигляд, нібито читаю газету, а дружина мовчки навдягає пальто. Взявши з собою все необхідне, вона скупо кидає мені з порога:

— Йду до мамі.

І я остаюсь один.

Через годину лунає дзвінок у двері. Відчиняю. Навіть не подивившись на мене, дружина проходить на кухню і починає викладати із сумок помідори, моркву, огірки...

...Я забув сказати, що мама — моя теща — працює на овочевій базі. Завидуючо.

В. ВОРОНЦОВ.

ХТО ДЕ ПРАЦЮЄ

Вдома у Дениса Лукича подвір'я заасфальтоване, на воротах залізобетонні стовпи, підвал вимуруваний з цільноцементних плит, підмурки будинку — з каменю.

Завітавши якось до нього старий приятель вигукнув:

— А ти й досі в шляхово-будівельній бригаді орудуєш?

— Звідки ти знаєш?

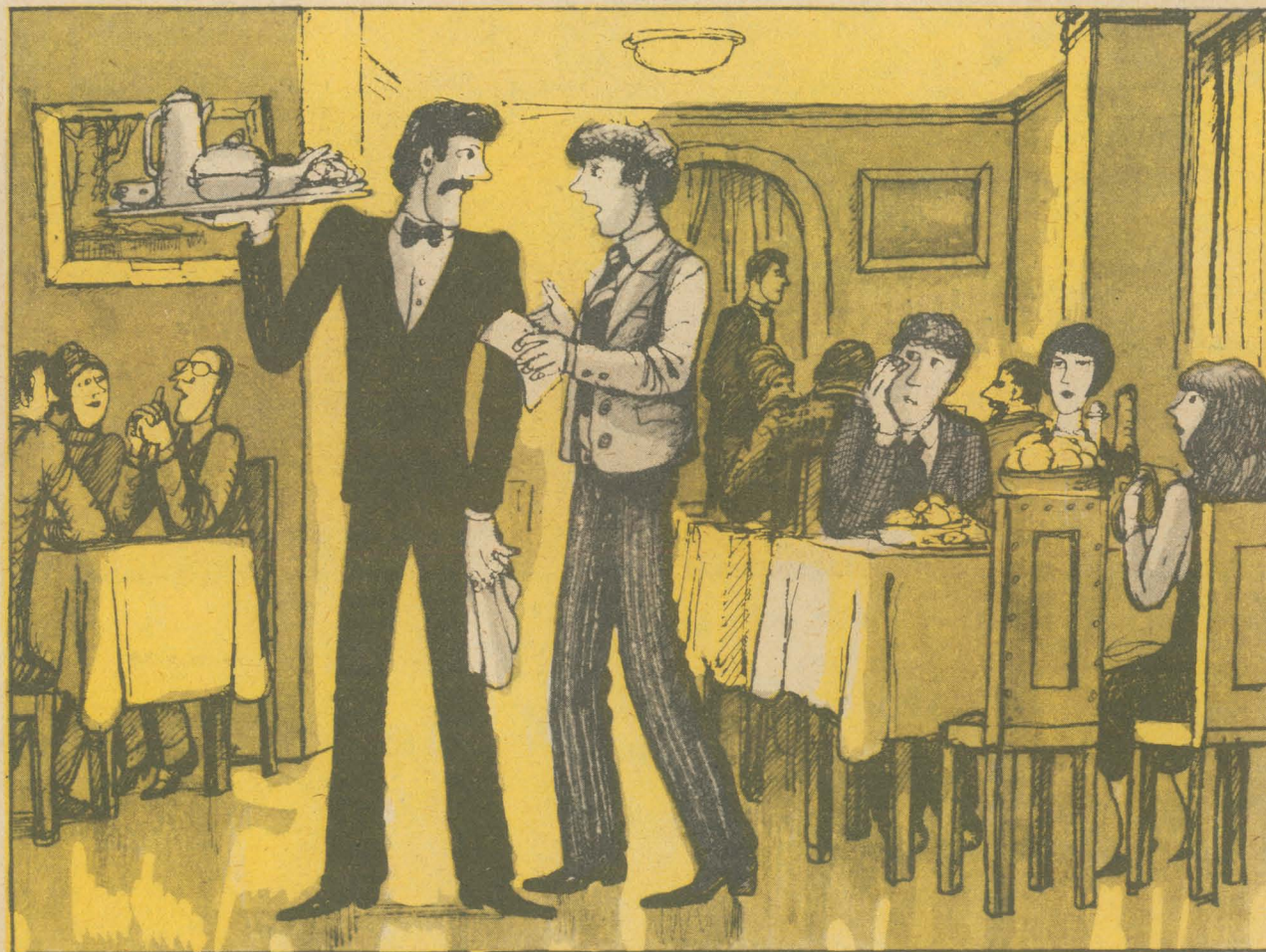
— По господі бачу.

— А ти, видать, в охороні природи?

— Як ти здогадався?

— По бобровій шапці, що на твоїй голові!

Анатолій ВОРОПАЙ.

— Що ж це ти, Васю! Звик обраховувати людей, а тепер із своїх дереш зайве!
— А ви що — не люди!

Ах, любов моя, Тамаро!..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Лірико-драматичний лист
колишнього начальника Ірпінського
міжміського бюро технічної інвентаризації
М. С. Гуртовенка до колишнього інженера
правової реєстрації того ж бюро Т. М. Мижис.

Добрий день, Тамарочко, моя найпалкіша, моя остання любов! Розділяють тепер нас сотні кілометрів, але я викроїв оце вільну хвилинку й пишу тобі та згадую твоє рум'яне личко і чарівну усмішку, які й підвели мене під монастир, тобто під статті 168, частина II, і 222, частина I, Кримінального кодексу УРСР... Ах, Тамаро, Тамаро, і де ти взялася на мою майже шістдесятилітню голову!.. Як було до твоєї появи в бюро? Ну, керував я, ну, брав — але потроху й обережно, так що усе було шито-крито. А з'явилася ти, втріскався в тебе, облишив сім'ю, ти розлучилася з чоловіком, і все пішло по-іншому, з великим розмахом... Єдине, що правильно ми зробили в тій ситуації — не оформили в загсі своїх стосунків, бо тоді б не змогли разом працювати. А от неправильно зробили багато чого...

Правду люди казали: останні роки фактично керувала в бюро інвентаризації ти, а я був ніби приший кобилі хвіст, танцював під твою дудку. Що танцював, то танцював... Але не це головне, Тамаро. Головне, що ми втратили обережність, зажерлися. Те, що місяцями не видавали людям довідок для купівлі-продажу будинків, не виходили на місце обмірювати їхні ділянки, не оформляли документів на прибудови, надбудови тощо й тягнули, поки самі люди не догадувалися чимось «віддячити», чи й просто вимагали з них (як, приміром, вирвали з тобою 100 крб. у слюсаря Кучеренка) — одне. Та, мабуть, все-таки, переборщили. Особливо ти, Тамаро.

Ну, згадай оту Пастушенку, якій треба було узаконити будинково-лодіння: дала тобі хабарика 25 крб. і, здавалось би, досить, так ні, ти ще з неї й банку меду здерла! Приблизно це ж вийшло і з Галетою, котра вручила 725 крб., а тобі виявилось мало, то ще й золотий перстень узяла з неї вартістю 215 крб. До речі, про персні та всякі ювелірні вироби. Дуже вже ти все те любила. Про це знав увесь Ірпін і ближні селища — Буча, Ворзель, Гостомель... Та й де ж було не знати! Пригадуєш оту чорняву жіночку, що принесла тобі за термінове виготовлення якогось документа коштовний

— Мамо, ну не можна ж усе робити за внука!

перстень, а ти приміряла, та як жбурнеш їй в обличчя: «Ви що, не знаєте розмірів моїх пальців?!» Ой, погубило тебе, Тамарочко, золото, а разом із тобою й мене. Згадай, під час обшуку в тебе знайшли самих лише перснів із благородного металу тринадцять, а ще ж — кулони, а ще — ланцюжки, сережки, — всього 37 найменувань... Ну, золото, це — зрозуміло. Навіть 8 пальт — шкіряне, осінні, дублянка, шуба та інші — теж зрозуміло. Усе ясно і з кришталем, сервізами, імпортними шпалерами на 500 крб., якими ми збиралися обклеювати свій особняк. А от навіщо ти зберігала тканину різних сортів — близько 70 відрізів, — тут уже, хоч задуси, хоч убий мене — не второпаю: теж обклеювати чи драпірувати стіни?..

Оскільки я заговорив про зберігання, то нагадаю, як ти по-дурному влипла з речовими доказами, що знайшли в твоєму службовому кабінеті. Ти скажеш, і в мене знайшли. Згоден, але в мене дріб'язок: пляшка кофейного лікеру та банка грибів. А в тебе — цілий склад: фінські замки для дверей, кришталеві вазы, мохер, парфуми, консерви, кришки для консервування, гречана крупа, коньяк, горілка, імпорتنі ліки... Ну, брала, ну, давали, так треба ж було переховувати, а не тримати на роботі! Добре, хоч ти чайний сервіз, взятий у громадянки Гучик, та французькі парфуми «Чорна магія», що дав працівник санаторію «Ластівка» Голембіовський, віднесла додому (правда, пізніше їх конфіскували). А от навіщо ти книги брала? Вчителька Панченко за оформлення документів на під'їзд до будинку дала тобі твори Дрюона й «Італійські портрети епохи

Ренесансу». Господи, та коли тобі за всякими хабарними шахер-махерами випадало читати ті «ренесанси»? А ще ж треба було думати про будівництво... Хоча і тут ми з тобою дали маху. Казав же я, що не варто форсувати спорудження нашого «гніздечка» на вулиці Лесі Українки № 40/2, бо всім мозолило очі. Ну, за які такі кошти самотня жінка, працівник бюро інвентаризації зі ставкою 130 крб. вигує з космічною швидкістю триповерховий диво-особняк на вісім кімнат, з ванною, двома туалетами і велетенським підвалом? Казав тобі, а ти надіялась на мій авторитет, мовляв, хай люди базикають, головне, що ірпінське начальство нічого не помічає чи вдає, що не помічає, і дуже воно мене поважає. Поважало... Згадай хоч би свою сестру Ларису, яку ти викликала з Казахстану, а я під виглядом потрібного для бюро інвентаризації працівника блискавично прописав її в Ірпені. Хоч вона й порогу нашої установи не переступила, але секретар міськвиконкому Михайло Олексійович Приймак з ходу наклав позитивну резолюцію... Але й тут, Тамаро, підвела твоя зажерливість. Ну, для чого ти сказала сестрі, що прописка коштує 1000 крб? Дала вона 300, вистачило б і цього, так ні, ти ще й мене підмовила, щоб я вимагав з неї решту грошей...

Ах, Тамаро, Тамаро, любов моя ненаглядна, що ти натворила! Недаремно я згадував про смерть від тебе, та краще б ти мене задусила отоді, під час обшуку!.. Пригадуєш, як нагрянула міліція, а ти з переляку сховала мене у спальню? Питається, навіщо? Адже однаково весь Ірпін знав, що ми з тобою жили разом, а ти мене сховала. Та ще й накрила ковдрами й подушками і сама зверху сіла... А ти ж, Тамарочко, не легка, хоч і молодша від мене на двадцять років, — близько центнера важила тоді, — тож я ледь не врізав дуба. Спасибі міліціонерам, порятували. А то навряд би й до суду дожив. Хоча краще б не доживати до такого...

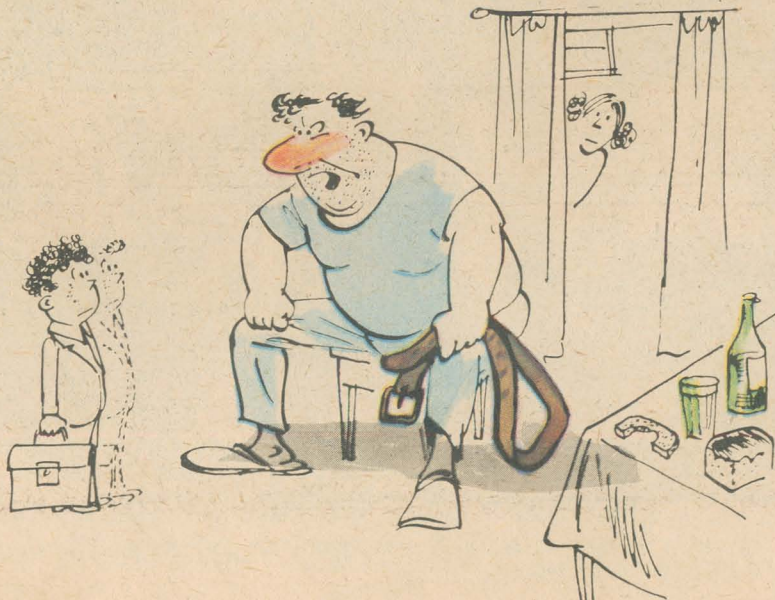
О, забув, Тамарочко: в диво-особняку, який ти споруджувала (а я допомагав) і який, за нашими з тобою підрахунками, можна було б продати тисяч за 60—70, після конфіскації його, начебто має розташуватись аптека. Отож, коли я вийду на волю через вісім років, а ти через десять, будемо, моя любя, на пару ходити туди за ліками.

Бувай здорова. Жду ответа, як соловей лета. Твій Михайло (чи, як ти мене називала, Міша, Михасик, Михась) Гуртовенко.

Підготував листа, переговоривши з багатьма причетними до цієї події та вивчивши кримінальну справу, яку розглядав Київський обласний суд

Ів. НЕМИРОВИЧ,
кор. Перця.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Клаво, а хіба
в нас близнюки!

І СМІХ, І ГРІХ!

НАОЧНА АРИФМЕТИКА

Устежити простому смертному за галопом інфляції та цін у Ізраїлі — не так-то й легко: дуже вже прудкого темпу вони там набрали.

А от Нава Руссо, працівниця соціального забезпечення Ізраїлю, як пише західнонімецька газета «Зюддойче цайтунг», неждано-негадано дістала наочну можливість дізнатися, наскільки в країні зросли ціни за останні 11 років.

Якось купила вона три недільні газети для себе й іграшкове відерце з совком для своєї доньки. І обійшлося це їй у 2900 шекелів — якраз стільки, скільки вона у 1973 році витратила на покупку будинку.

Було це минулого року. Вважаємо за слушне зробити це уточнення, бо сьогодні, як можна судити, аж на три газети й на іграшкове відерце (та ще й із совком!) із такою сумою не розмахнешся.

ВИБУХ ІНІЦІАТИВИ

У 1976 році наказав довгожити американський мільярдер Говард Х'юз. Спадкоємців він не залишив; і духівниці начебто не встиг написати. Та оскільки в США, як відомо, ініціативних людей не бракує, на спадщину Х'юза з'явилася одразу кілька претендентів, і всі вони мали «відповідні документи». А за вісім років від тої пори, як мільярдер відійшов до праотців своїх, судовим власням було подано п'ятдесят «цілком вірогідних» його духівниць.

ОТ І ЧЕРГА ПІДІЙШЛА...

У англійського подружжя Карверів синок народився із так званою «заячою губою». Коли Девіду було три місяці, його, щоб виправити цей вроджений дефект, оперували і поставили на чергу для повторної операції.

Нарешті батьки Девіда отримали повідомлення, що черга підійшла.

Воно, звичайно, добре. Тим паче, що тепер батькам не треба самим припроваджувати Девіда до хірурга — він спроможний і сам до нього завітати. Бо поки черга рухалася, час теж на місці не стояв: Девідові оце пішов уже четвертий десяток.

ЛІМІТ НА ГАВКІТ

У Сміттауні, одному із пригородів Нью-Йорка, власники собак прогнали одну дуже тонку справу: посилаючись на численні скарги громадян, які не мають собак, місцева влада заборонила всім собакам подавати голос у межах міста. Потім, щоправда, змилювалися і дозволила гавкати. Але не більше 15 хвилин кожному. На спеціального інспектора покладено обов'язок стежити, щоб жоден собака не перевищував ліміту.

ЗМІНИ Є!..

Нью-Йорк знаний не тільки своїми хмарочосами, статусом Свободи, а й іще, звісна річ, багато чим. Зокрема — Гарлемом.

А Гарлем знаний у світі широкому своїми нетрями та злиднями. Тому-то було задумано якось тій сумній славі зарадити.

З цього приводу журнал «Ньюсуік» минулого року писав: «Десять літ тому багато

говорилося про поліпшення становища в найвідомішому негрівському гетто Америки. Тоді була оголошена десятирічна програма: буде збудовано 51 тисячу нових квартир, нові школи і центри охорони здоров'я на загальну суму 500 мільйонів доларів, буде створено 13 тисяч нових робочих місць. Сьогодні, після десяти літ, готові всього лише 8 тисяч квартир...»

Але не думайте, що оті 8 тисяч квартир замість обіцяних 51 тисячі — то й усі зміни, які настали в Гарлемі за це розрекламоване свого часу десятиліття. Бо ж відзначивши, що обіцяних нових шкіл та лікарень нема, журнал додає при цьому, що, навпаки, старі школи та лікарні закриті, а безробіття загострилося іще більше.

Так що зміни, як бачите, є. Тільки не в той бік.

ДВА ПРОФЕСОРИ ПРО ОДНУ СИТУАЦІЮ

Зростання злочинності, зловживання наркотиками, свідоме порушення добрих звичаїв і правил пристойності, занадто скромні (в тому відношенні, що вони мало що прикривають) плаття, які, проте, дуже впадають у вічі, — все це, на думку американського психолога Джеффри Пірсона, цілком природна реакція молоді на систему вільного підприємництва, з якої більша частина моло-

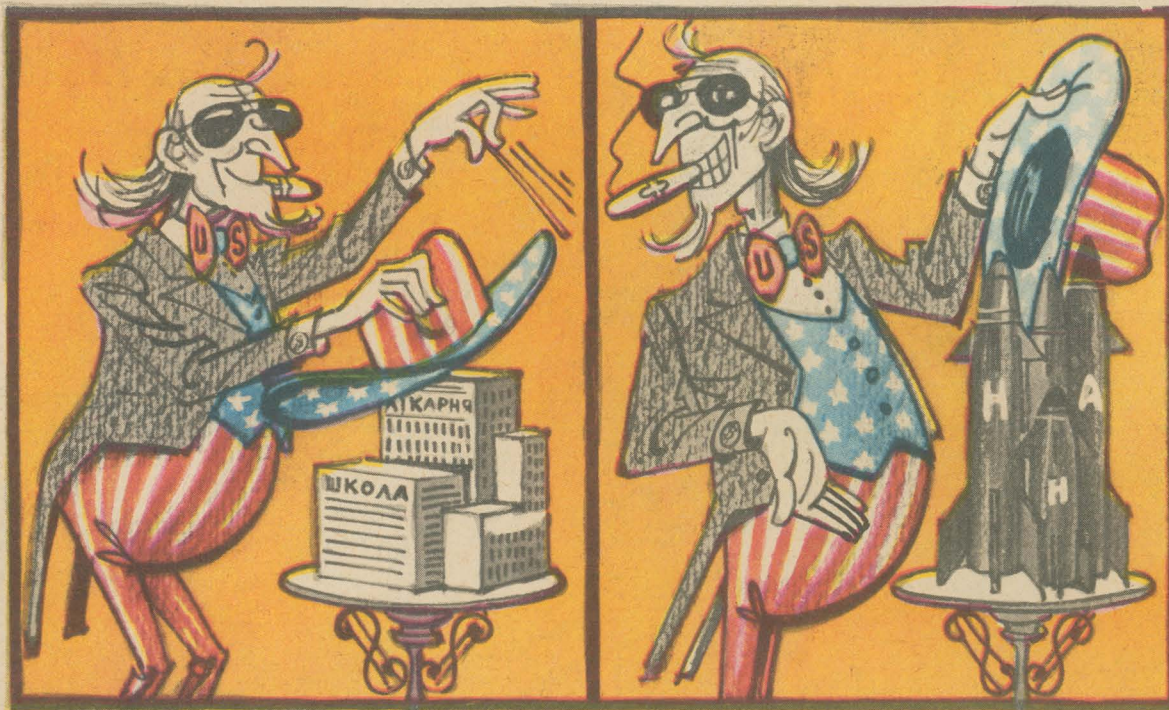
дих людей почуває себе виключеною. Не маючи грошей і власності у суспільстві, де все засновано на грошах і власності, молодь відчуває свою неповноцінність. І не слід недооцінювати вибухової ситуації, яка зріє серед молоді...

Зростання злочинності, зловживання наркотиками, свідоме порушення звичаїв і пристойності, алкоголізм і таке інше — все це, на думку відомого американського кримінолога професора Г. Вайнберга, цілком природна реакція літніх людей на систему вільного підприємництва, з якої більшості тих людей почувають себе виключеними і нездатними грати якусь роль у суспільстві, де все засновано на грошах і власності, бо вони не мають ані грошей, ані власності. Професор вважає, що не слід недооцінювати вибухової ситуації, яка зріє серед людей похилого віку.

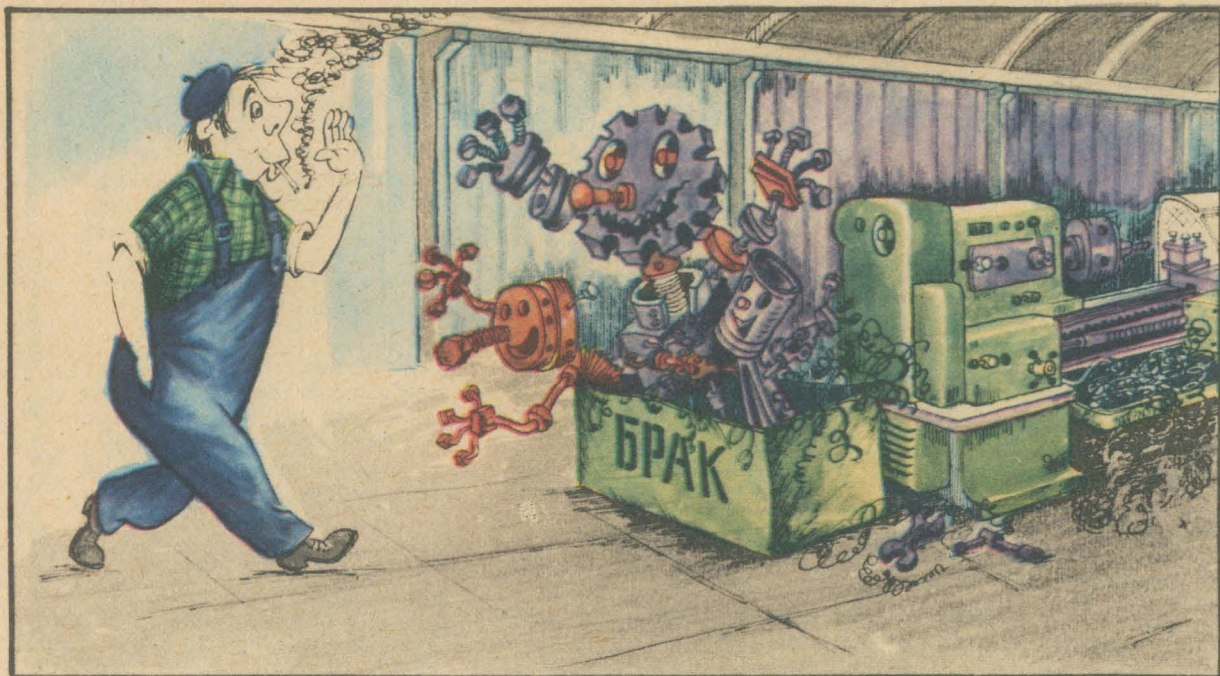
Одне слово, з якого боку не глянь, — на одне виходить.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

Американський фокусник.

— Живемо, братці! Грицько знову напідпитку!

ПОДАРУНКИ

Було у жінки три дочки. Вийшли вони заміж. І захотілося жінці перевірити, яких вона має зятів. Пішла до першої доньки. Подивилась, подивилась та й каже «Іду я топиться». Тільки-но у воду, а зять тут як тут — врятував. Приходить він додому, а на подвір'ї — «Запорожець» і записка: «Милому зятєві від тещі».

Пішла та жінка до другої дочки. Недовго роздивлялась і знову — топиться. Врятував і цей зять. Приходить додому, а на подвір'ї — «Москвич» і записка: «Милому зятєві від тещі».

Нарешті, пішла до третьої дочки. А невдовзі по тому — топиться. Зять глянув на те дійство та тільки махнув рукою. Приходить з роботи ввечері, а на подвір'ї — «Волга» і записка: «Милому зятєві від люблячого тестя!»

Повідомив Ф. ВОДЯНЮК.

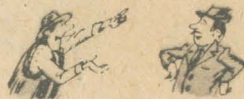
м. Ужгород.

ЕКОНОМІЯ

— Здоров! Куди поспішаєш?
— На площу, до ратуші, подивитись, котра година.
— То в тебе ж на руці годинник!
— Ге-ге, то ж я свій економлю!

Повідомив Я. ГРАЙЦЕР.

м. Львів.

ПРИЇХАВ

Їхав чоловік возом з Гайсина в Тульчин. Довелося заночувати в одному селі. Щоб не збитися з дороги, воза поставив дишлем на Тульчин. А дядько, в якого той чоловік ночував, тихенько повернув воза назад... Ранком гість запряг коня й поїхав... Приїхав у Гайсин та й дивується:

— Сюди Гайсин і туди Гайсин, а де ж Тульчин?

Повідомив П. МИРОНЮК.

с. Кашперівка
Тетіївського району
Київської області.

ПЕРШЕ ЗНАЙОМСТВО

До колгоспу, на посаду завгара, прибув молодий фахівець. Разом з механіком обходять господарство. Бачать: під одним автомобілем сплять двоє водіїв.

— А що ці хлопці роблять? — запитує молодий фахівець.

— Та, як бачите, храповик регулюють...

— Молодці, хай поспішають, щоб до обіду закінчили.

Повідомив М. ЛИМАНСЬКИЙ.

м. Кривий Ріг
Дніпропетровської області.

◆ «Концерт — по телефону» — замітку під такою назвою було опубліковано у № 18 журналу за минулий рік. А йшлося в ній про те, що ось уже котрий рік радіомережа у Вапнярці (Томашпільський район) погано працює.

Після виступу Перця начальник Вінницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. Я. Старостин повідомив, що усі пошкодження в радіокабелі ліквідовано, і радіо у Вапнярці працює стабільно.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ Про те, що у місті Чигирині на вулиці О. Шмідта давно існує озере, джерелом якого служить каналізаційна яма, писалося у фейлетоні «Коли не мелеться...» («Перець» № 19 за 1984 рік). Багато разів жителі вулиці зверталися зі скаргами до різних місцевих організацій, а наслідків ніяких, тільки озеро стало ще більшим.

Як повідомив голова виконкому Чигиринської міськради Л. М. Ткаченко, вулицю приведено в належний стан.

◆ «Наша баня не працює, бо вийшов з ладу котел. Та якби котел і був справний, все одно баня б не діяла, бо немає палива», — писали у своєму листі до редакції колгоспники села Тинне (Ровенщина).

Після втручання в цю справу Перця голова Сарненського райвиконкому О. Д. Сіренко повідомив, що ремонт котла зроблено, вирішено й питання заводу палива для бані, яка тепер регулярно працює.

◆ Електролінія по вулиці Залізничній, що в селі Грузькому (Сумська обл.), давно вже несправна, а через це у жителів вулиці електрика буває з безкінечними перебоями. Лист про це надійшов до Перця.

Голова виконкому Конотопської райради В. І. Лепя повідомив редакції, що в село було послано спеціалістів-електриків, які провели ремонт підстанції та повітряних електроліній. Тепер нарікань з боку жителів на електропостачання немає.

ГОВОРЯТЬ ДІТИ

КАЛОША

— Тату, як грала наша футбольна команда? — запитує Петрик.

— Погано, — відповідає тато. — Суперники посадили наших футболістів у калошу.

— Всю команду посадили? — перепитує Петрик. — Уявляю, яка то калоша. Мабуть, така, як наша хата.

ТЕПЛИЙ ЛІД

— Мамо, а лід буває теплим?

— Ні, синку, не буває.

— А чому ж тоді дід Кирило казав, що наша комірниця і біля льоду руки гріє?

СЬОМЕ НЕБО

— Мамо, ви йдете до тітки Марії?

— Піду, дізнаюсь, що пише її Павлуша з армії.

— Не ходіть, бо тітки Марії немає вдома.

— А де ж вона?

— Казала баба Макариха, що Павлуша одержав медаль, і тітка Марія зараз на сьомому небі.

Анатолій ВИСОЦЬКИЙ.

Страшне перо не в гусака...

«Та не скрізь так. Є ж, на жаль, й інакше, де після недбайливих розрахунків хімічного складу ґрунту вже після двох-трьох років експлуатації землі наступає її клінічна смерть. Регулювати природу треба, тільки не ножем, а розумом».

«Запитання вічні. І якщо вони ставляться, то рано чи пізно знаходиться на них відповідь. А вчити дітей екологічних понять, любові до «комори сонця» треба змалку. Вникне дитина у суть природи, то й дорослим такий чоловік ніколи жінку не вдарить. Це також одна з думок Зінаїди Давидівни».

(З райгазети «Радянське життя» Ровенської області)
Надіслав В. ДІДИК.

«Магазин закритий, продавщиця уїхала на уцінку».

(З об'яви).

Надіслав А. СУПРУН.

«Доручаю одержати гроші за народження мною першої дитини в централізованій бухгалтерії».

(З доручення).

Надіслав М. ДЕМ'ЯНЮК.

«В алкогольних напоях не замічений».

(З характеристики).

Надіслав Г. ШАПОВАЛ.

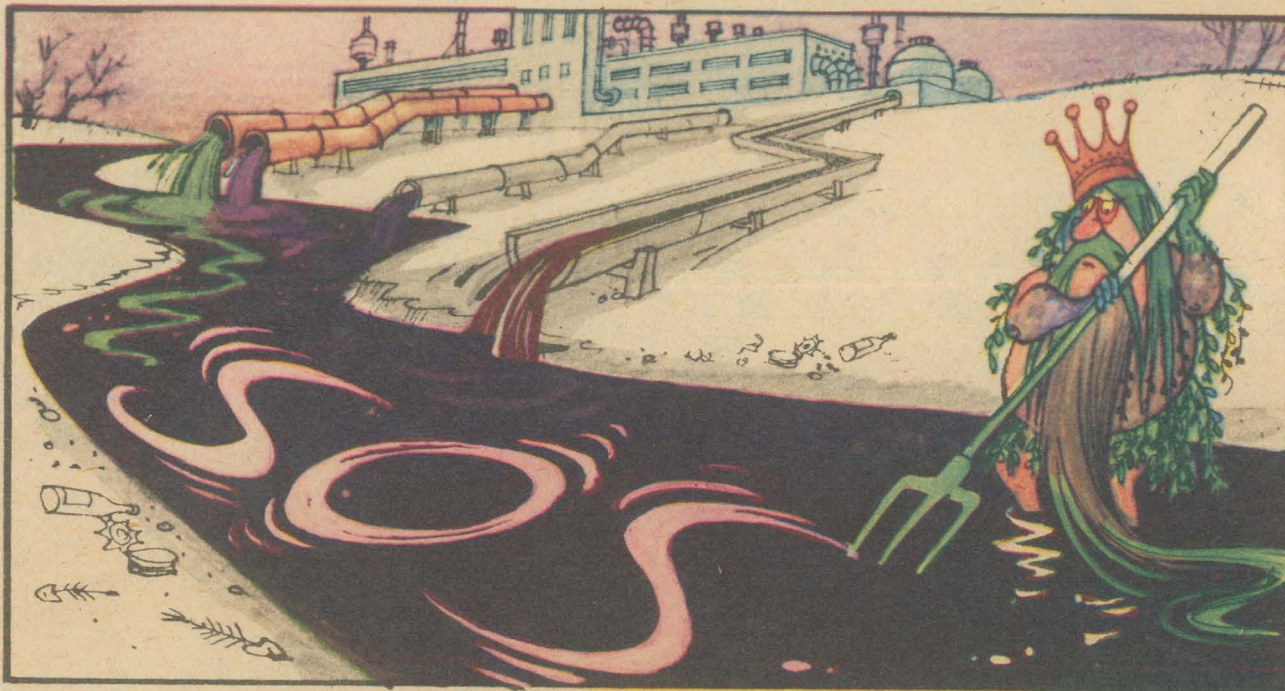
«...Цілий день лив дощ. Голодні і промокші до нитки вівці побігли до колгоспних стогів. І якби ми тих баранів вчасно не зупинили, вони б багато шкоди колгоспному сіву наробили».

(З пояснювальної записки).

Надіслав Й. БІГАРІЙ.

Уже не раз любителі природи сигналізували про те, що більшість підприємств виробничо-аграрного об'єднання «Кіровоградцукорпром» не дотримується природоохоронних законів і постійно забруднює річки і водойми області. Зокрема, Сабліно-Знам'янський цукрозавод, скинувши у річку Бешку неочищені води, тільки ставковому господарству колгоспу «Октябрь» Знам'янського району завдав збитків на 100 тисяч карбованців.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Вилами по воді.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 9 (1195)
(на українському мові)
Видавництво «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 29.03.85. Підписано до друку 16.04.85. БФ 38888. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн. друк. арк. 14 умовн. фарб. відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2326500 прим.
Зам. 01689.

© Журнал «Перець» 1985 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковувати із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордену Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордену Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

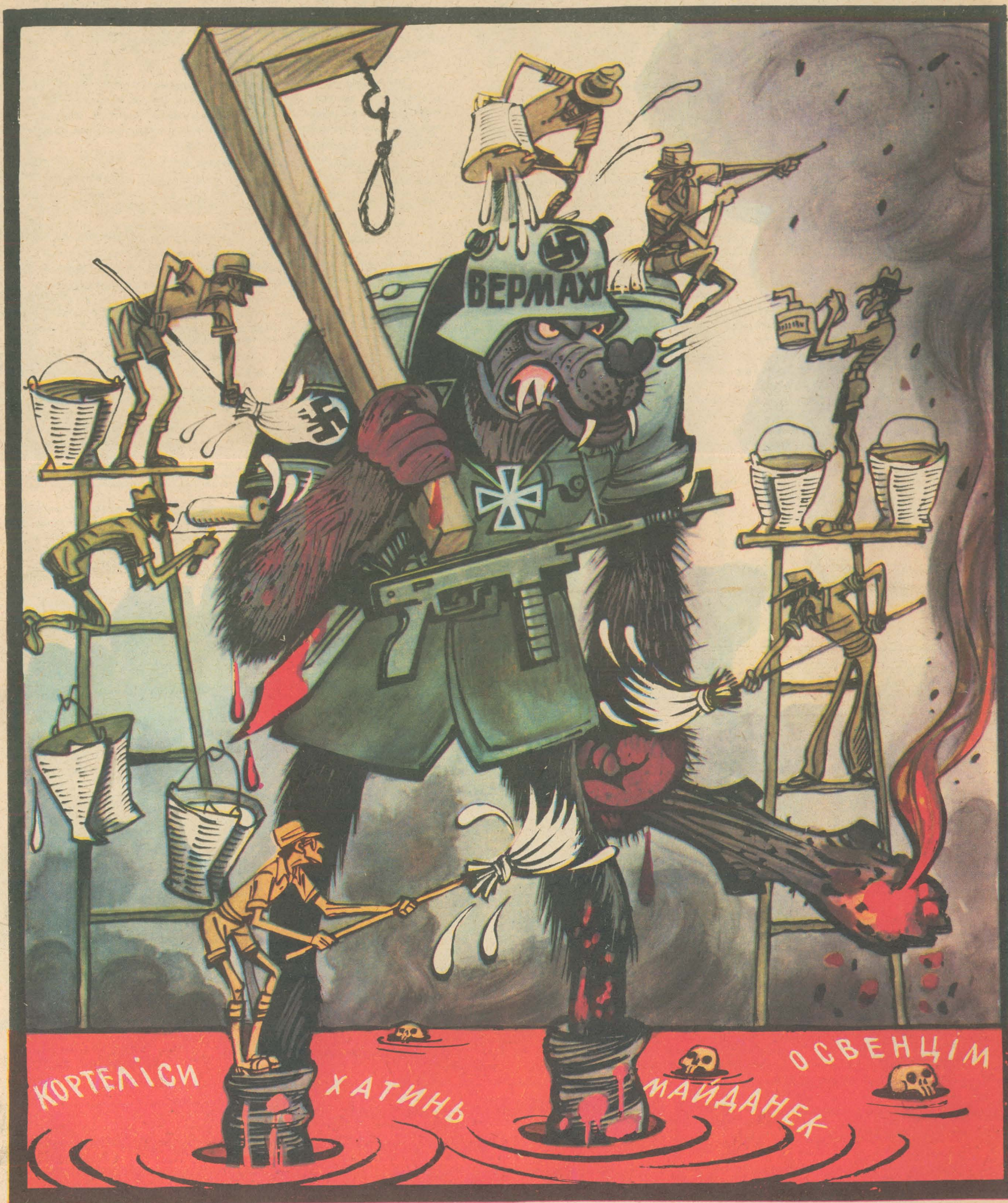
Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировано redaktorom
для rutracker.org

«Коричнева» преса по-своєму готувалася до 40-річчя розгрому фашистської Німеччини, намагаючись обілити криваві злочини гітлеризму, спотворити історичну правду про те, хто завдав вирішального удару фашистським агресорам. Газетні кіоски ФРН буквально заповнили видання з портретами нацистських ватажків, вимогами перегляду європейських кордонів.

[3 газет].

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Чорних справ панам не забілити,
і робота в них тяжка, ачей:

ангела із чорта не зробити,
правді не замилити очей!

Отсканировал reduktorev
для rutracker.org